

ခင်ညို

ချစ်လှစွာသောအမတ်မင်း

(အပိုင်း-၁)

ဟန်နိုင်ငံ ဘုရင်မခေတ်မှာ ဟန်နိုင်ငံ၏ ဘုရင်မ ဟန်ယူရှင်းက တူ
ဖြစ်သူ လျန်မင်းသား တစ်ပါး ဖြစ်သော ကောင်းကျင်းဝမ်အား ဓားစာခံ
မင်းသားအဖြစ်နဲ့ ဟန်တိုင်းပြည် နန်းတွင်းမှာ နေစေခဲ့သည်။ ။ ပထမ
အကြိမ် လေးနှစ်သား ကတည်းက ဟန်တိုင်းပြည်ကို ခေါ်ဆောင် လာ
ပြီး ဟန်မျိုးနွယ် ခံယူဖို့ ကို ဟန်ယူရှင်းက ကြိုးစားခဲ့ပေမဲ့ ကန့်ကွက်မှု
များကြောင့် ... ကောင်းဆိုတဲ့ မျိုးနွယ်ကိုသာ ကျင်းဝမ်က ခက်ခဲခွင့် ရခဲ့
သည်။ ။

လျန်နိုင်ငံ ကောင်းမင်းဆက်ဟာ ဟန်ယူရှင်းကြောင့် ပျက်သုဉ်းခဲ့ရ
သည်။ ။ ကောင်းကျင်းဝမ်၏ ဖခင်က ကောင်းမင်းဆက်ရဲ့ စတုတ္ထ
မြောက် ဘုရင် ကောင်းဝမ် ဖြစ်သည်။ ။ ကောင်းဝမ်လက်ထက်မှာ ဟန်ပြ
ည်က လေးယောက်မြောက်မင်းသမီးကို မိဖုရားအဖြစ် တောင်းယူခဲ့
သည်။ ။ ထိုတွင် ... လျန်ဘုရင် ကောင်းဝမ်နဲ့ ဟန်မင်းသမီးဟန်လဲ့တို့ မှ
ကောင်းကျင်းဝမ်ကို မွေးဖွားခဲ့သည်။ ။ ကောင်းဝမ်က နေမကောင်းတဲ့
ဘုရင် ဖြစ်တာကြောင့် နန်းတက်ပြီး လေးနှစ်အကြာမှာ ... လုပ်ကြံခံရ
ပြီး ညီတော် ဖြစ်သူ ကောင်းရဲ့ က ထပ်မံ နန်းတက်ခဲ့သည်။ ။

လျန်နိုင်ငံ ကောင်းရဲ့ ဘုရင် လက်ထက်မှာ ... တိုင်းပြည်ဟာ ဆူပူမှု
ပိုပြီး ဖြစ်ပွားခဲ့၏။ ကောင်းရဲ့ ဘုရင်ဟာ အိမ်ကို မထိန်းနိုင်လို့
အိမ်နီးချင်းကို အပ်ခဲ့တဲ့ ပထမဆုံးသော ဘုရင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။ လျန်နိုင်ငံ

နန်းတွင်းရေးကို မထိန်းချုပ်နိုင်ပဲ စစ်ရေးကိုသာ ဦးစားပေး ခဲ့ပြီးနောက် ဟန်ပြည်မှ ထင်ရှားသော မင်းသမီး ဟန်ယူရှင်းကို ဖိအားပေး တောင်းဆိုခဲ့သည်။ ။

စစ်သူကြီးတစ်ဖြစ်လဲ မင်းသမီး ဟန်ယူရှင်းသည် ထက်မြက် ပြည့်စုံသော စစ်သူကြီး ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ ... မိဖုရားခေါင် အဖြစ်နဲ့ ကောင်းရဲ့ နဲ့ အတူ နန်းတက်ခဲ့ပြီးနောက် လျန်နန်းတွင်းရေးကို မွေနှောက်ခဲ့သည်။ ။ ပြီးနောက် အဆုံးမှာ ဟန်ပြည်မှ စစ်တပ်ကို ခေါ်ဆောင်လျက် လျန်ပြည်ကို သိမ်းယူခဲ့၏။ ဟန်ပြည်သို့ အပြန်တွင် တူဖြစ်သူ ကောင်းကျင်းဝမ်အား ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့ပြီး ... လျန်နိုင်ငံ ကောင်းမင်းဆက်ဟာ ငါးဆက် မြောက်မှာ ပျက်သုဉ်း သွားခဲ့သည်။ ။ ထို့အတူ ကောင်းကျင်းဝမ်သည် လည်း ဟန်တိုင်းပြည်က နန်းတွင်းမှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။ ။

ပြီးနောက် လျန်နိုင်ငံ ရင်မင်းဆက် ရင်ဟောင် စတင် နန်းတက်ခဲ့ပြီး ... ဆယ်နှစ်ပြည့်တော့ ... ဟန်ဘုရင်မ ဟန်ယူရှင်း နန်းတက်ခဲ့၏။ ထိုနှစ်မှာ ပဲ ဆယ့်လေးနှစ်သား ... တူတော်ကို စံပြအမတ်အဖြစ်နဲ့ ဟန်ညီလာခံကို စတင်ပြီး တက်ရောက်စေလေသည်။ ။ ရင်ဘုရင်နဲ့ ကောင်းဝမ်ဟာ ကောင်းမွန်တဲ့ ဆက်ဆံရေး ရှိဖူးတယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ ရင်ဟောင်ဟာ ကောင်းကျင်းဝမ်ကို ဟန်ဘုရင်မထံမှ ပြန်ပြီး တောင်းခံခဲ့သည်။ ။

ဟန်ဘုရင်မက မင်းသားတစ်ပါး အဆောင်အယောင်နဲ့ ထားလျှင် ပြန်ပေးမည်ဟု အကြောင်း ပြန်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ... ရင်ဟောင်က ကောင်းကျင်းဝမ်အား ကျင်းဝမ် ဆိုတဲ့ အိမ်တော်နဲ့ မင်းသားတစ်ပါးရဲ့ အဆောင်ယောင် အပြည့်နဲ့ ပြန်ပြီး တောင်းဆိုခဲ့သည်။ ။ ဟန်ဘုရင်မက ခွင့်ပြုခဲ့

ပေမဲ့ ... လျန်တိုင်းပြည် စစ်အင်အား ပိုပြီး ကြီးမားလာတော့ ... အထင်လွဲမှားမှု တချို့ကြောင့် ... ဓားစာခံ မင်းသား သုံးပါးကို ဟန်ပြည်မှာ ထားရှိဖို့ ထပ်ပြီး တောင်းဆိုခဲ့သည်။ ။

ထိုအခါ ဟန်ယူရှင်းက လျန်နန်းတွင်း၏ အမတ် ဖြစ်သည့်အပြင် အိမ်ရှေ့မင်းသားနဲ့ တခြားသော မင်းသားတွေကို ပညာသင်ပေးသော ကောင်းကျင်းဝမ်ကို ပြန်ပြီး ပို့ဆောင်ဖို့ တောင်းဆိုခဲ့သည်။ ။ ကျင်းဝမ် အသက် နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်မှာ ဟန်နန်းတော်ကို ပြန်ပြီး ရောက်လာခဲ့၏။

အဒေါ်ဖြစ်သူ ဟန်ဘုရင်မဟာ ကျင်းဝမ်ကို ဓားစာခံ မင်းသားကဲ့သို့ မထားပဲနဲ့ ဟန်တိုင်းပြည် အိမ်ရှေ့မင်းသား ဟန်ပိုင်ရှင်းနဲ့ တန်းတူ ထားရှိသည်။ ။ အိမ်ရှေ့စံ ဖြစ်တဲ့ ဦးလေး နှစ်ဆယ်အပေါ်မှာ ထားတဲ့ မျှော်လင့်ချက် အတိုင်းပဲ ဒေါ်လေးက ကျင်းဝမ်ကို မျှော်လင့်ချက် အကြီးကြီး ထားမှန်း သိသော်လည်း ... ကျင်းဝမ် တတ်နိုင်တာက အဲဒီလိုမျိုး မဟုတ်တော့ ဒေါ်လေးကို မကြာခဏ အားနာမိရသည်။ ။

ဒီတစ်ကြိမ် လျန်ပြည်ကနေ ကျင်းဝမ်ကို ပြန်တောင်းတော့ ကျင်းဝမ်ကိုယ်တိုင် ပြန်ချင်တယ်လို့ ဒေါ်လေးဖြစ်သူ ဟန်ယူရှင်းကို တောင်းဆိုလိုက်သည်။ ။ ဒေါ်လေးက ကျင်းဝမ်ကို ပြန်ဖို့ အတွက် မျက်နှာလွဲပြီး ခွင့်ပြုပေး၏။ ကျင်းဝမ်အတွက် ဟန်နန်းတော်ရော ... လျန်နန်းတော်ကရော နေအိမ် ဖြစ်ခဲ့သည့်အတွက် ဘယ်တစ်ခုကို စွန့်ခွာ စွန့်ခွာ ... ဒါဟာ အိမ်ကနေ စွန့်ခွာသလိုပဲ ခံစားချက် ဖြစ်မိသည်။ ။

ကျင်းဝမ်မှာ ... လျန်ကို ပြန်ချင်တဲ့ အကြောင်းရင်း တစ်ခုသာ ရှိသည်။ ။ ကျင်းဝမ်ကို အစ်ကိုတော်တစ်ဦးလို စောင့်ရှောက်ခဲ့သော ရင်ဟောင် ဘုရင် မရှိတော့ ... လက်ရှိဘုရင် အဖြစ်အုပ်ချုပ်နေတဲ့ လူရမ်းကားလေးကို ထောက်ပံ့ပေး ဖြစ်သည်။ ။ လျန်ပြည်က မယ်တော်ကြီးက

လည်း ထိုသို့ အကြောင်းပြချက်ဖြင့် ကျင်းဝမ်ကို တောင်းဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ။

အဲဒီ သဝဏ်လွှာကို ဖတ်ပြီးနောက် ဒေါ်လေးဟာ အနီရောင်တွေ သိုင်းရစ်သွားသလိုပဲ ညီလာခံကို ချက်ချင်း ရုပ်သိမ်းပစ်လိုက်သည်။ ။ သို့သော် ကျင်းဝမ် သွားပြီး တောင်းဆိုတော့ ဒေါ်လေးက လက်ခွဲပေးခဲ့သည်။ ။ တောင်းဆိုခဲ့စဉ်တုန်းက အရေးကို တွေးမိတော့ ကျင်းဝမ် ငှက်လေးတွေကို အစာကျွေးရင်း သက်ပြင်းချ လိုက်မိသည်။ ။ ပြီးတော့ ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်မိ၏။

‘ဒီလူရမ်းကားလေးက အခုထိ ရမ်းကားတုန်းလား ... သိချင်မိတယ် ..’

‘ကျင်းဝမ် ... မင်းဘာတွေ ရွတ်နေတာလဲ ...’

အမေးစကားနဲ့ အတူ အနားကို ပြေးလာတဲ့ ဒေါ်လေး၏ မိဖုရားကို ကမန်းကတန်း အရိုအသေ ပေးလိုက်ရင်း စိုးရိမ်သွားတာကို ဆိုမိသည်။ ။

‘ထောင်ထောင် မင်း ဘယ်လို ပြေးလာတာလဲ ... မင်းသာ ငါ့အနားမှ တစ်ခုခု ဖြစ်ရင် ဒေါ်လေး ငါ့ကို ခေါင်းဖြတ်တော့မယ် ...’

ဟန်ပြည်နယ်ရဲ့ မိခင် ယွင်ထောင် ဆိုတဲ့ မိဖုရားကြီးက ဒေါ်လေးအတွက် အထိမခံနိုင်ဆုံး အရာ ဖြစ်သလို အားနည်းချက်လည်း ဖြစ်သည်။ ။

‘ရှင်းဆီမှာ ခွင့်တောင်းပြီးမှ ... လာခဲ့တာ ... မနက်ဖြန် မင်း ပြန်တော့မှာ ဆို ...’

‘ဟုတ်တယ်လေ ... ဒေါ်လေးက အရင် ဆယ့်ငါးရက်ကတည်းက ခွင့်ပြုထားတယ် ...’

နန်းတွင်း အရှုပ်အထွေးအပြင် ဒေါ်လေးဟာ ရက်စက်တဲ့ စစ်သူကြီး

ကနေ ဘုရင်မ ဖြစ်လာတယ် ဆိုတာ အမှန်ပဲ ဖြစ်လေသည်။ ။ အရင် ဆယ့်ငါးရက်တုန်းက ကျင်းဝမ်ကို အတွင်း နန်းဆောင်ထိ ခေါ်ပြီး ... သူမကိုယ်တိုင်ပဲ ... အတွင်းအားနဲ့ သိုင်းပညာကို ဖျက်ဆီး ပစ်လိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ ဆိုသေး၏။

‘ကျင်းဝမ် ငါမင်းကို ကိုယ်တိုင် ပြုစု ပျိုးထောင်ပေးခဲ့တာ မင်းဟာ လက်ရုံးရည်ကော နှလုံးရည်ပါ ပြည့်ဝတယ် ဒါပေမဲ့ မင်းက တခြားဘုရင်ကို အလုပ်ကျွေးပြုဖို့ သွားမှာ ဆိုတော့ ငါက မင်းကို အပြည့်အဝ ထည့်မပေးနိုင်ဘူး ... မင်း ပြောပါ ငါ မင်းကို နှလုံးရည်ကို ဖျက်ဆီးရမလား လက်ရုံးရည်ကို ဖျက်ဆီးရမလား ...’

တော်ပါတယ် ဆိုတဲ့ ဆေးသမားတော်တွေဟာ အနားမှာ ခစားပြီး ဆေးအပ်တွေကို အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ထားကြတာကို တွေ့ရသည်။ ။ ကျင်းဝမ်သာ နှလုံးရည်ကို ရွေးချယ်ပါက ဆေးသမားတော်တွေက ကျင်းဝမ်ကို အတိတ်မေ့စေအောင် ပြုမလား ဒါမှ မဟုတ် မှတ်ဉာဏ်တွေ အားလုံးကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်မလား ဆိုတာကို ကျင်းဝမ် မသေချာ ဖြစ်မိသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ကျင်းဝမ် ငြိမ်သက်စွာနဲ့ ပဲ လက်ရုံးရည်နဲ့ နှလုံးရည်မှာ လက်ရုံးရည်ကို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ ရွေးချယ်ခဲ့ရသည်။ ။

‘ကျွန်တော် နှလုံးရည် တစ်ခုတည်း ယူပြီး လျန်ကို ပြန်ပါ့မယ် ...’

‘မင်း လောက်အတဲ့ ကလေး မရှိဘူး ... အဆင်သင့်ပြင်ထား ...’

ဒေါ်လေးဆီက ပြင်းထန်တဲ့ လက်ဝါးရိုက်ချက်နဲ့ သွေးကြောတွေကို ဖြတ်တောက်ခံရခြင်းက သူ့ကို လူမမာလုံးလုံး ဖြစ်သွားစေခဲ့သည်။ ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို သက်သာအောင် ဒေါ်လေးက သမားတော်တွေနဲ့ သေချာ ကြပ်မတ်ပြီး ကုသပေးခဲ့သည်။ ။ ဒေါ်လေးဟာ ကျင်းဝမ် လျန်ကို ပြန်မှာ မို့ ဒေါသထွက်နေမှန်း သိသာပေမဲ့ ပြတ်သားတတ်သည့် ထုံးစံအတိုင်း

အပြစ်တင်စကား မဆိုတော့သလို လာပြီး တွေ့ဆုံခြင်းလည်း မပြုတော့ပေ။ အခုနေမှာ တော့ သူဟာ လျန်ကို ပြန်ဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေလေပြီ။

‘ငါ မင်းကို ပန်းပင်တွေ ထည့်ပေးဖို့ ပျိုးပင်ထုတ်တွေ လှည်းနဲ့ ပြင်ထားပေးတယ် ကျင်းဝမ် ... ရှင်းက ပြောတယ် ... လျန်ကို ပြန်သွားပြီး ရင် ထပ်တွေ့ဖို့ မလိုတော့ဘူးလို့ ပြောတယ် ... ကျင်းဝမ် ... မင်း ပြန်မလာတော့ဘူးလား ...’

ထိုသို့ မေးလာတော့ ဖြေရခက်စွာနှင့် ပြုံးမိ၏။ ထောင်ထောင် ဆိုတဲ့ ဟန်ပြည်ရဲ့ မိဖုရားကြီးဟာ ဘယ်တော့မှ ဆန်းပြားခြင်း မရှိဘူး ဆိုတဲ့ ဒေါ်လေးရဲ့ ချီးကျူးစကားက တကယ့်ကို အမှန်တရား အတွက် သက်သက်သာ ဖြစ်တယ်။ ထောင်ထောင်က အသက်ကြီးနေပေမဲ့ ... သူမဟာ ... မျက်လုံး တောက်တောက်လေးတွေနဲ့ ... စိတ်ထားလေးက လှလေသည်။ ။ အမတ်မင်း တစ်ပါးဟာ လုပ်ကျွေးဖို့ ကို တိုင်းပြည် ဘယ်နှခုကို ရွေးချယ်နိုင်မလဲ ဆိုတာကို ထောင်ထောင်က သိပ်ပြီး နားမလည်ရှာပေ။ ထို့ကြောင့် မယုတ်မလွန် ဖြေကြားချက်ကို ဖြေပေးလိုက်ရသည်။ ။

‘တကယ်လို့ ဒေါ်လေး ခွင့်ပြုရင် ... ကျင်းဝမ် ဟန်ကို အလည်လာ ချင်ပါတယ် ...’

‘လာခဲ့ ... လာခဲ့ ... မင်း လက်ထပ်တော့မယ့် အရွယ်တောင် ကျော်နေပြီနော် ... သုံးဆယ့်ခြောက် ဆိုတာ မငယ်တော့ဘူး ... ဟိုရောက်ရင် ပထမဆုံး သတို့ သမီး ရှာတာကို လုပ်နော် ... မင်္ဂလာဆောင်ကျရင်လည်း မမေ့နဲ့ ... ငါတို့ ဆို ရှင်း အသက်သုံးဆယ်ဆို ယူပြီ ...’

ပြောရင်း သူမက ရှက်ပြီးလေး ပြုံးလိုက်သေး၏။ သို့သော် ထောင်ထောင် မသိသေးသော ကျင်းဝမ်၏ အကြောင်းတရားများ စွာတွင် ဒေါ်လေး ကိုယ်တိုင် ကန့်သတ်ထားသည့် လက်ထပ်ခြင်းကိုလည်း ထောင်

ထောင်က မသိပေ။ ကျင်းဝမ် လက်ဆက်ဖို့ ကို ဒေါ်လေးက ဘယ်တုန်းကမှ ခွင့်ပြုမည် မဟုတ်ပေ။ ဒေါ်လေးက ကျင်းဝမ်ကို သေတဲ့ အထိ ဘယ်တော့မှ လက်မထပ်ဖို့ ကို အမိန့်ထုတ်ထားခဲ့သည် ။ ကျင်းဝမ်လည်း လက်ခံခဲ့သည် ။ မျိုးဆက် မချန်ရဘူး၊ ကလေးမယူရဘူး၊ ဟု တားမြစ်ထားသော အမိန့်အရ ဒေါ်လေးထံတွင် တိကျ သေချာသော အကြောင်းတရား ရှိနေနိုင်သည် ကို သိနားလည်၍ ဖြစ်၏။

‘ဒေါ်လေးက ဟန်ကနေ ထွက်သွားပြီးရင် ဘယ်လို အကြောင်းနဲ့ မှ ခြေပြန်မချဖို့ မှာ ထားပါတယ် ...’

‘ကျင်းဝမ်သာ ရောက်အောင် လာခဲ့ပါ ... ရှင်းကို ငါပြောပေးမယ် ... မယားပြောတစ်ညတဲ့ ...’

ထောင်ထောင်၏ ထိုစကားကလည်း အမှန်ပင် ဖြစ်၏။ ဒေါ်လေး ဘယ်လောက်ပဲ ပြတ်သားပါစေ ဘယ်လိုပဲ ခိုင်မာပါစေ တွန်းရွှေနိုင်သူက ထောင်ထောင်သာ ဖြစ်လေ၏။ သို့သော် ကျင်းဝမ် တစ်ခုခုကိုတော့ တားမြစ်လိုက်လိုသည် ။

‘ထောင်ထောင် မနက်ဖြန် ကျရင် လိုက်မပို့ပါနဲ့ ဒေါ်လေး ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး ...’

ထောင်ထောင်က တစ်ချက်ကလေး မချိပြီးပြီးလိုက်ပြီးမှ ... မျက်ရည်ဝဲရင်း ခေါင်းညိတ်ရှာသည် ။ တကယ်လို့ ဆိုပြီး ထပ်ပြောရလျှင် ထောင်ထောင်က ကျင်းဝမ်၏ မွေးစားအမေလိုပင် ဖြစ်သည် ။ ငယ်ကတည်းက ထောင်ထောင်က ကျင်းဝမ်ကို သားအရင်းလို ဆက်ဆံခဲ့ပြီး မယ်တော်ဟု ပင် ခေါ်စေခဲ့ရာ ထောင်ထောင်နှင့် ဒေါ်လေး စကားများကြသေးတာကို သတိတရ ဖြစ်မိလိုက်သေးသည် ။ ထောင်ထောင်က သူနဖူးလေးကို သပ်လိုက်ပြီးမှ ... ခပ်တိုးတိုး အမှာ စကား ဆိုသည် ။

‘သိပြီ ... လမ်းမှာ ဂရုစိုက်နော် ...’

လျန်နိုင်ငံ မင်းကြီး နန်းဆောင်အတွင်းဝယ် မယ်တော်လီဟွာက ထိုင်နေ၏။ သားဖြစ်သူ ဘုရင်အား အားမလို အားမရဟန်ဖြင့် မေးခွန်း မေးလိုက်သည် ။

‘စူးအာ ... ကျင်းဝမ် ပြန်လာမှာ သိတယ် မဟုတ်လား ...’

‘သိတယ် ...’

နှုတ်ခမ်းတွေ ပိုပြီး လှုပ်သွားမှာ စိုးသလို အသံပြတ်နှင့် ဆိုသော သားဖြစ်သူကြောင့် လီဟွာ မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်မိသည် ။ ဒီသားတော်က ညီအစ်ကိုတွေ အားလုံးထဲမှာ နာမည်ဆိုးနဲ့ ကျော်ကြားသူ ဖြစ်ခဲ့သည့်တိုင် ဘုရင် ဖြစ်လာခဲ့၏။ ရင်ချင်းစူး ဆိုတဲ့ လျန်ဘုရင်ဟာ ... လေးလို တည်ငြိမ်ပြီး မြားလို လျင်မြန်ထက်ရှုတယ် ဆိုတဲ့ ဆိုစကားဟာ အပိုမဟုတ်ဘူး မှန်း နားလည်သည် ။ သို့သော် ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ပိုပြီးဆိုးဝါးတယ်လို့ ဆိုရမလို ဖြစ်နေ၏။ ပြန်လာမည့်သူက ကျင်းဝမ် ဆိုတာကို မလိုလားသလို ဟန်ပန်က လီဟွာကို သက်ပြင်းချစေသည် ။

မိဖုရားတွေ ကိုယ်လုပ်တော်တွေ အများကြီးပေမဲ့ ချင်းစူးကို ထိန်းချုပ်နိုင်သူ တစ်ဦးမှ မရှိခြင်းကို စိုးရိမ်မိတတ်ခြင်းက သားတော် သမီးတော် တစ်ဦးမှ မရရှိသေးခြင်း အပေါ်တွင် သမားတော်များကို ခေါ်ယူမေးမြန်းလိုက်ခြင်းကြောင့် သာ၍ ဆိုးသွားသည် ။ ထီးနန်းအတွက် လိုအပ်သော ထီးနန်းလာ သားတော် သမီးတော်များ မရှိစေအောင် မိဖုရားများ နှင့် ကိုယ်လုပ်တော်များအား ... သားသမီးမရနိုင်စေရန်

သမားတော်များအား ဆေးတိုက်ရန် မှာ ကြားထားသည် ဟု ဆိုကြလေသည်။ ။

လျန်နိုင်ငံရှိ အမျိုးကောင်းသားတို့ တွင် အချောဆုံးက ရှင်ဘုရင်ဟု ဆိုကြသလို ဒီမျက်နှာက ပြီးပြည့်စုံနေခြင်းအား လီဟွာ မကြာမကြာ သက်ပြင်းချရခြင်းလည်း ရှိ၏။ အချိုးမပြေသော စရိုက်ကို အပြီအပြင် ဖော်ပြနိုင်သော မျက်နှာထားက ဘယ်လိုများ ချောမောတယ်လို့ ဆိုကြတာလဲဟု ပင် အယောက်စေ့ မေးလိုစိတ်တွေ ဖြစ်မိလာ၏။

မို့ခြင်း မှောက်ခြင်း ကင်းပြီး ခပ်ပြေပြေ နဖူးပြင်ဟာ လေးကိုင်း သဏ္ဌာန် နက်မှောင်ထူထဲတဲ့ မျက်ခုံးတွေနဲ့ လိုက်ဖက်ညီနေသည်။ ။ ခပ်စိပ်စိပ် မျက်တောင်တွေ အောက်မှာ ရှည်လျားပြီး အဖျားသွယ်တဲ့ မျက်ဝန်းတွေဟာ သိပ်ပြီး တည်ငြိမ် အေးစက်သည်။ ။ မင်းကြီးသာ မျက်တောင်စင်းပြီး စူးရှစွာ ကြည့်လိုက်တဲ့ အကြိမ်ရေတိုင်းကို တောင့်ခံနိုင်သူ ရှားပါးသည် ဟု နန်းတော်သူ အပျိုတော်လေးတွေ ဆိုနေကြတာကို ကြားဖူးတော့ လီဟွာ သာ၍ ပင် စိုးရိမ်မိသည်။ ။ မတော်မဆ အပျိုတော် တစ်ဦးဦးကများ ထီးနန်းလျာကို လွယ်သွားနိုင်ရင် ဆိုသော အတွေးတို့ ကြောင့် သားဖြစ်သူ၏ ချောမောမှုကို မလိုလားသလိုတောင် ဖြစ်လာသည်။ ။

ဖြောင့်စင်းနေတဲ့ နှာတံဟာ တစ်မူထူးခြားပြီးတော့ ... အကွေ့ အကောက်မရှိ စင်းသွယ်တဲ့ မေးရိုးကတော့ ပြစ်ချက်မရှိအောင် ချောမောနေခြင်းကို သက်သေ ပြနေကြ၏။ သို့သော် ရင်ဘုရင်ရဲ့ သေသပ်သော အလှတရားဟာ နှုတ်ခမ်းမှာ တည်သည်။ ။ အဖျားနှစ်ဖက် ကော့နေပြီး .. . အလယ်မှာ ထိဆုံထားတဲ့ အလယ်မှတ်လေးက ကွေးညွတ်နေပြီး ... လှိုင်းဖြစ်လာတော့မယောင် ဖြစ်နေတာက လက်ရာမြောက်လွန်း၏။ သို့

သော် အပေါ်ကပါးပြီး အောက်က အနည်းငယ် ထူနေသော နှုတ်ခမ်းက အစဉ်မြဲ တင်းတင်းစေ့ထားလေ့ ရှိကာ မရိုကျိုးတတ်ခြင်းကိုလည်း ပြသလေ့ ရှိသည်။ ။ လီဟွာ စိတ်မရှည်နိုင်တော့ပဲ ချိုသာစွာ စူးအာဟု ခေါ်နေရာမှ မင်းကြီးဟု အသံအနည်းငယ် ကျယ်လိုက်မိတော့သည်။ ။

‘မင်းကြီး!! ...’

‘ငါ ကျင်းဝမ်ကို မလိုဘူး ...’

ခေါ်လိုက်သည် နှင့် ထွက်လာတာက မလိုအပ်ဘူး ဆိုသော စကားဖြစ်နေသည်။ ။ သို့သော် ဒါက အမှန် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ မွေးထားသော မိခင်ဖြစ်တာကြောင့် လီဟွာ အတိအကျ သိသည်။ ။ ဒီကလေး ဟန်ဆောင်ပြန်ပြီ။

‘ကျင်းဝမ်က ဘာမကောင်းလို့ လဲ ... မင်း ငယ်ငယ်တုန်းကတောင် ကျင်းဝမ်က မင်းကို သင်ပြပေးခဲ့တာလေ ... မင်း မေ့သွားပြီလား ...’

ထပ်တိုးပြောလိုက်တော့လည်း မသိလိုသော မျက်ဝန်းတို့ က ဝင့်ခနဲ တက် လာပြီး ယတိပြတ် စကားကို ဆိုပြန်သည်။ ။

‘ငယ်ငယ် ကတည်းက ကျင်းဝမ်ရဲ့ ထက်မြက်မှုအောက်ကို ရောက်နေခဲ့တာကြောင့် ... သားတော် ... သူ့ကို မနှစ်သက်ဖူး ဆိုတာကို မယ်တော် မေ့နေပြီလား ...’

‘အဲဒါက ငယ်သေးလို့ ကလေးလို စိတ်ထားနဲ့ ...’

‘အခုထိ ကျွန်တော်က ကလေးပါပဲ ...’

ပြတ်ကရော ...၊ ရင်ချင်းစူး ဆိုတာက ထိုသို့သော ဘုရင် ဖြစ်လေသည်။ ။ တကယ်ဆို ချင်းစူးကို ဘုရင်ဖြစ်လာမယ့်သူလို့ ပထမဆုံး မှတ်ချက် ပေးခဲ့တာက ကျင်းဝမ် ဖြစ်သည်။ ။ ပြီးတော့ ဘုရင်နဲ့ မိဖုရားကို လာ

ပြီး ချင်းစူးရဲ့ ထက်မြက်မှု ကြိုးစားမှုတွေကို သိသာစေခဲ့သည်။ ။ ရမ်းကားတာကို သူ ထိန်းကွပ်ပေးမယ်လို့ ဆိုခဲ့ပြီးတော့ ... ချင်းစူးနဲ့ ကျင်းဝမ်နဲ့ ဆက်ဆံရေး ကောင်းလာတဲ့ နှစ်မှာ ပဲ ဟန်တိုင်းပြည်က ခေါ်သွားခြင်းကို ခံခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။ ။ ချင်းစူးကို ထိန်းချုပ်နိုင်ဖူးသူက ကျင်းဝမ်ဖြစ်တာကြောင့် လီဟွာက ကျင်းဝမ်ကို ဟန်တိုင်းပြည်ကနေ ပြန်လည်တောင်းဆိုလိုက်ခြင်းမှာ ... ကျင်းဝမ်ကလည်း ပြန်လာမည်ဟု ဆိုလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

‘မင်း တကယ်ပဲ သွားမကြိုဘူးလား ...’

‘ကြိုမယ့်သူတွေ အဲ့လောက်များ တာ ... လိုသေးလို့ လား ...’

‘မင်းကိုယ်တိုင် သွားကြိုတာနဲ့ တော့ မတူဘူးလေ ...’

‘မယ်တော်ကြီးကို ပြန်ပို့မယ် ...’

ပြောနေရင်း တန်းလန်း စကားစလည်း မပြတ်သေးပဲနဲ့ ပြန်ပို့ဖို့ အမိန့်ပေးတော့ လီဟွာ မကျေမနပ်နဲ့ ထရပ်လိုက်ရသည်။ ။

‘ဒီကလေး အခုထိ ရမ်းကားတုန်း ...’

မယ်တော် ထွက်သွားပြီ ဆိုမှ လွန်ခဲ့သော ဆယ့်နှစ်နှစ်သို့ အတွေးတို့က ကယောက်ကယက် ရောက်သွားမိသည်။ ။ ထိုစဉ်တုန်းက ဆယ့်နှစ်နှစ်အရွယ် ကလေးငယ်လေး ချင်းစူးဟာ နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်အရွယ် မင်းတိုင်ပင်အမတ်မင်း ... ကျင်းဝမ်ကို မထွက်သွားဖို့ အော်ဟစ် ငိုယိုရင်း တားမြစ်ခဲ့၏။

‘မသွားပါနဲ့ ဆရာဝန် ... မသွားပါနဲ့ ... ချင်းစူး လိမ္မာပါ့မယ် ... မြားပစ်လည်း သေချာသင်ပြီးတော့ ... မြင်းလည်း သေချာစီးပြီး ... စာပေတွေလည်း သေချာ လေ့လာပါ့မယ် ... မသွားပါနဲ့ ...’

မျက်ရည်တွေ ခန်းတဲ့ အထိ ပိုပြီး ... တောင်းပန်ခဲ့သည်။ ။ နူးထောက်ပြီး တောင်းဆိုခဲ့သည်။ ။ ခြေထောက်တွေ ပေါက်ပြဲတဲ့ အထိ မြင်းလှည်းအနောက်သို့ လိုက်ပါပြီး ကြိုးစားခဲ့သည်။ ။ ရလဒ်ဟာ ကျောခိုင်း ခံရခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်တုန်းက ငယ်စိတ်နဲ့ ဆိုးပေခဲ့ခြင်းကို အကြိမ်ကြိမ် နောင်တရခဲ့ပေမဲ့ ကျင်းဝမ်ဆီကနေ အသိအမှတ် ပြုခံရခြင်း တစ်ခုမှ ရှိမလာခြင်းက သူ့ကို ပိုပြီး ခက်ထန်တတ်လာစေသည်။ ။ လတိုင်း လတိုင်း စာတွေ ပို့ခဲ့ပေမဲ့ ပြန်စာကတော့ ရှိမလာခဲ့ပေ။ နောက်ဆုံးမှာ ကျင်းဝမ်ဟာ ဟန်ပြည်ကလူလို့ ချင်းစူး သတ်မှတ်လိုက်ပြီး မေ့ပစ်ဖို့ သာ ကြိုးစားခဲ့ရ၏။

မေ့ပစ်နိုင်ပြီလို့ ထင်မှတ်မိတဲ့ အချိန်ကျမှ သူက ပြန်လာမယ် ဆိုတော့ ဒါဟာ ချင်းစူး အပေါ်ကို ကံတရားက နည်းနည်းမှ မျက်နှာသာ မပေးရာ ကျလွန်းလေသည်။ ။ မနက်ဖြန် ဆိုရင် ကျင်းဝမ် ... နန်းတော်ကို ရောက်လာတော့မည်။ အသိအမှတ်မပြုလိုခြင်းနဲ့ တွေ့လိုခြင်းက ချင်းစူး ရင်ထဲမှာ လွန်ဆွဲနေပြန်သည်။ ။

နန်းတော်ကနေ မယ်တော် ထွက်သွားတာနဲ့ ခိုးထွက် လာပြီးတော့ ကျားယုံကို ခေါ်ပြီး ကျင်းဝမ်စံအိမ်တော်လမ်းက အမြင့်ဆုံးသစ်ပင်ကို ရွေးပြီးတက်ထားလိုက်သည်။ ။ တော်သေးတာက ကျင်းဝမ်စံအိမ်တော်က လျန်နန်းတော်နှင့် တစ်လမ်းအကွာတွင် သာ ရှိခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ။

"ငယ်တုန်းကအတိုင်းပဲ ဘာမှ မပြောင်းလဲသေးဘူး သူနဲ့ ငါမှာ ဘာလို့ ငါက သူ့ကိုပဲ လာကြည့်ရတဲ့ သူ ဖြစ်နေရတာလဲ"

မကျေမနပ် ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်လိုက်မိပေမဲ့ နန်းမြို့တံတိုင်းကနေ ဝင်လာတဲ့ မြင်းလှည်းလာမယ့် လမ်းကို သေချာ ကြည့်ဖို့ တော့ ချင်းစူးမမေ့ပေ။ နန်းမြို့ထဲကို မြင်းလှည်းက တရွေ့ရွေ့နဲ့ ဝင်လာသလို ကြိုဆိုကြ

တဲ့ သူတွေကို မြင်ရအောင် ကျင်းဝမ် ... မြင်းလှည်းက ကန့်လန့်ကာစလေးကို လက်နဲ့ မတင် လိုက်တာကို တွေ့ရသည်။ ကြိုဆိုသူတွေ များစွာက သောင်းသောင်းဖြဖြနဲ့ ကျင်းဝမ်အိမ်တော် အထိ ပန်းတွေနဲ့ လမ်းခင်းထားကြသည်။

မယ်တော်က ကျင်းဝမ်ကို အထူးတလည် နန်းတော်ကနေ အိမ်တော်အထိ ရောက် လာပြီး ကြိုဆိုတာကို တွေ့ရတော့ ချင်းစူး နှုတ်ခမ်းတွေ တွန့်ကွေးသွားမိသည်။ ကျင်းဝမ် ဆိုတာနဲ့ ယှဉ်လိုက်လျှင် ငယ်စဉ်ကတည်းက ချင်းစူးက အနောက်ကို ရောက်သွားစမြဲမို့ ကျင်းဝမ်နဲ့ ပတ်သက်သော မကျေနပ်ချက်ဆိုတာ ချင်းစူး ရင်ထဲမှာ အပြည့်အသိပ် ရှိသည်။

လှည်းပေါ်က ဆင်းခဲ့ပြီးမှ ဘေးဘီကို ဝှေ့ဝဲ ကြည့်တာကို ချင်းစူးကို လိုက်ရှာတာလားဟု တွေးမိသော်လည်း အဲဒီလို ဖြစ်ဖို့ မရှိတာကြောင့် မဲပြီးတစ်ခု ဖြစ်တည်မိသည်။ ဘာတွေ ပြောင်းလဲ သွားမလဲ ဆိုတာကို အသေအချာ ကြည့်နေမိစဉ် ...

‘မင်းကြီး အပင်ပေါ်တက်ပြီးတော့ ပြုတ်ကျမှ ...’

‘ပါးစပ်ပိတ်ထား ... ကျင်းဝမ်က အခု အသက်ဘယ်လောက်လဲ ...’

မေးလိုက်တာကို ပြန်မဖြေလာတော့တဲ့ အထိန်းတော်ကို ငဲ့ကြည့်မိတော့ သူ့ပါးစပ်သူ လက်နဲ့ ပိတ်လျက်သား ...

‘မေးတာကိုပဲ ဖြေ အပိုတွေ မပြောနဲ့ ...’

‘ဒီနှစ် ချယ်ရီပွင့်ချိန် ကျရင် ကျင်းဝမ် အသက် သုံးဆယ့် ခြောက်နှစ် ပြည့်မှာ ပါ မင်းကြီး ...’

အဖြူအပြာရောနေတဲ့ ဝတ်ရုံနဲ့ အဝါနုရောင်နှင်းကာ ခြုံလွှာကို ခြုံလွှမ်းလျက် မြင်းလှည်းပေါ်မှ ဆင်းလာသူက လွန်ခဲ့သော ဆယ့်နှစ်နှစ်

ကအတိုင်း အပြောင်းအလဲ မရှိ ရင့်ကျက်ခြင်းနဲ့ နုပျိုခြင်းကို ဒွန်တွဲလျက် ပိုင်ဆိုင်ထားဆဲ ...၊ ငယ်စဉ်တုန်းက ချင်းစူး မနာလိုလောက်အောင် ချောမောခဲ့သော ကျင်းဝမ်က ယခုတိုင်အောင် ချောမောနေဆဲ ... ဆိုတာကို ချင်းစူး မျက်မှောင်ကုတ်မိသည်။ ။

ပြေပြစ် ညီညာသော နဖူးနှင့် စင်းနေတဲ့ မျက်ခုံး နှာခေါင်းလုံးလုံးနဲ့ အဖျားသွယ်တဲ့ မျက်အိမ် ... သွယ်လျတဲ့ မေးရိုးနဲ့ ... နီထွေးနေတဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေ ... ဘာတစ်ခုမှ အိုမင်းရင့်ရော်ခြင်း ပုံရိပ်ကို မဆောင်ယူနိုင်သေးပေ။ အသက်ကဖြင့် အိုနေပြီကို ... ဘာလို့ ဒီလောက် ကြည့်ကောင်းဖို့ လိုမှာလဲ။

ငယ်စဉ်တုန်းကတည်းက ချင်းစူး ကျင်းဝမ်ကို မနှစ်သက်ခဲ့ပေ။ ခမည်းတော် အပါအဝင် မယ်တော် အပြင် အားလုံးသော သူများ ၏ ချစ်ခင်ခြင်းကို ဆောင်ယူနိုင်သောသူ အဖြစ်နှင့် ချင်းစူးထက် သာနေသော ကျင်းဝမ်ကို မနှစ်သက်ခဲ့ပေ။ သိုင်းပညာ လက်မှုပညာ ကျားထိုး ပန်းချီ စစ်ရေး ကျင်းဝမ် မကျွမ်းကျင်တာ ဘယ်တစ်ခုလဲ ဆိုတာကို မသိသလောက်ပင် ကျင်းဝမ်က ပြည့်စုံသည်။ ။

‘နန်းတော်ကို ပြန်မယ် ...’

ကျားယုံက ပျာပျာသလဲဖြင့် ထိန်းပေးရင်း ဆိုသည်။ ။

‘မင်းကြီး ... ဖြည်းဖြည်းဆင်း ... ဖြည်းဖြည်း ...’

‘ပြီးတော့ မယ်တော်ကို သွားပြောလိုက်ပါ ကျင်းဝမ်ကို မင်းကြီးနန်းဆောင်ကို လာတွေ့ဖို့ ဆင့်ခေါ်တယ်လို့ ...’

မယ်တော်ကြီး လီဟွာက အမိန့်စာလွှာ တစ်စောင်ကို ကမ်းပေးလာတော့ ကျင်းဝမ် လှမ်းယူလိုက်ရသည်။ ။ အမိန့်စာကို ဖတ်လိုက်ပြီး သည်

နှင့် အပြီးတစ်ပွင့်က မျက်နှာထက်မှာ ပေါ်လာတော့၏။

ဒီကလေးဟာ အသက်နှစ်ဆယ့်လေးနှစ် ရှိလာတာတောင် မရင့်ကျက် နိုင်သေးဘူး၊ မြောက်ကြွတ်တတ်တဲ့ အကျင့်ကလည်း မပျောက်သေးဘူး၊ ဒါနဲ့ များ ဘုရင် ဖြစ်လာအောင် အိမ်ရှေ့မင်းသား အပါအဝင် တခြားသော ညီအစ်ကိုတွေကို ဘယ်လိုများ ကျော်လွှားခဲ့တာလဲ ဆိုတာကို ကျင်းဝမ် စိတ်ပါ ဝင်စားမိသေးသည် ။ အမိန့်စာကို ပြန်လိပ်လိုက်ပြီးမှ ... မယ်တော်ကြီးကို တစ်ချက်လှမ်းပြီးပြရင်း ...

‘မင်းကြီးက ကျင်းဝမ်ကို နန်းတော်ကို အခစားလာရောက်ဖို့ မိန့်ကြားပါတယ် ...’

မယ်တော်ကြီး လီဟွာက သားဖြစ်သူကို မနိုင်ဘူး ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ မျက်မှောင်ကုတ်ရင်းဖြင့် ... ခပ်ညည်းညည်း ဆိုရှာသည် ။

‘ဒီကလေးကလေး ... သူမင်းကို တွေ့ချင်တာကို ... အခုလို ဆိုတော့ ... မင်းကို မျက်နှာပျက်စေရာ မရောက်ဘူးလား ... တကယ် စိတ်လက်မာန်ပါ လုပ်လွန်းတယ် ...’

ကျင်းဝမ် အပြီးတစ်ချက်သာ ပြုံးမိပြီးမှ ...

‘သူက မင်းကြီးပဲလေ အစ်မတော် စိတ်မညှိပါနဲ့ ... မင်းကြီးက အမတ်ကို ခေါ်တွေ့တယ် ဆိုတာက ဖြစ်သင့်တာပါ’

‘မင်းက အမတ် ဆိုပေမဲ့ သူ့ဆရာ ဖြစ်ဖူးတာလေ သာမန် အမတ်မင်းမှ မဟုတ်တာ’

‘အဲဒါဆိုရင် အစ်မတော် နန်းတော်ကို ပြန်မယ့်လမ်းကို အတူတူ လိုက်ပါခွင့် ရှိမလား’

‘ရတယ် ... ဒီအမေက သားဖြစ်သူအတွက် အားနာနေမိတာကို မင်း

ကပါ နေရခက်အောင် မလုပ်နဲ့ ’

တကယ်ဆို ရင်ဟောင် ဘုရင်က အေးစက်ပြီး ဒေါသကြီးတတ်သည့် အပြင် တိကျသော သူ တစ်ဦးသာ ဖြစ်သည်။ ဒီကလေးရဲ့ အပြုအမူတွေ အားလုံးဟာ မယ်တော် လီဟွာဆီကနေ ရတယ်လို့ ပြောရမလိုတောင်မှ ဖြစ်နေသည်။ ကျင်းဝမ် မြင်းစီးနေရင်းနဲ့ ဝေါယာဉ်အတွင်းက အစ်မ တော်ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်မိသည်။ ဒီအမေကနေ ဒီသားဖြစ်လာ တာ ဘယ်မှာ ထူးဆန်းလို့ လဲ ဆိုသော အတွေးနှင့် ကျေနပ်စွာ ပြုံး မိသည်။ တကယ်လည်း စူးအာက ရင်ဟောင်နဲ့ လီဟွာ၏ သားအရင်း ဆိုတာကို အမူအကျင့်တွေက ဖော်ပြနေတာ ဖြစ်သည်။

နန်းတော်ကို ရောက်တော့ မင်းကြီးရဲ့ နန်းဆောင်ကို ခေါ်သွားဖို့ ... မိန်းမစိုးတစ်ဦးက စောင့်ဆိုင်းနေသည်။ မင်းကြီးနန်းဆောင်ကို ရောက် တော့ ချိုလွင်တဲ့ အသံကို ကြားလိုက်ရပြီးတော့ ... မိန်းမစိုးက ကျင်းဝမ် ကို အားတုန့်အားနာ ဖြစ်နေသည်။ ကျင်းဝမ် မိန်းမစိုးငယ်လေးကို တစ် ချက်သာ လက်ကာပြလိုက်ပြီးမှ ... ကျောခိုင်းလိုက်ရင်း နန်းဆောင်ဝန်း အတွင်းကို ခြေချလိုက်မိသည်။

ဒီနန်းဆောင်ဟာ ယခင် ဘုရင် ရင်ဟောင်ရဲ့ နန်းဆောင် ဖြစ်သည်။ ပန်းတွေဟာလည်း အစ်ကိုတော် ရင်ဟောင် နှစ်သက်တဲ့ အနံ့မရှိတဲ့ ပန်းတွေကိုသာ စိုက်ပျိုးထားခြင်းမှာ ဘာကမှ မပြောင်းလဲသေးပေ။ ပြောင်းလဲသွားတာ တစ်ခုက မင်းကြီးရဲ့ တစ်ဦးတည်းပိုင် နန်းဆောင်အ တွင်းထိ မိန်းကလေးတစ်ဦး ရောက်နေအောင် ခေါ်ဆောင် လာပြီး ပျော်မြူးနေတဲ့ ဟို လူရမ်းကားလေးသာ ဖြစ်သည်။

အစ်ကိုတော် ရင်ဟောင်ဟာ မိဖုရားတွေကို သူ့နေရာနဲ့ သူသာ နေ ရာပေးလေ့ ရှိတာမို့ ... မင်းကြီးရဲ့ အရှေ့ပိုင်း နန်းဆောင်အတွင်းကို ဒီ

လို မိန်းကလေး အဝင်အထွက် ဆိုတာ သိပ်ပြီး ရှားသည်။ အခုလို ချို့လွှဲ
ငဲ့တဲ့ ရယ်သံနဲ့ မြူဆွယ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာမျိုးက ပိုပြီးတော့တောင် မရှိ
ပေ။

လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပစ်ထားလိုက်ပြီး အေးအေး ဆေးဆေးပင်
နန်းဆောင်ဝင်းတစ်ခုလုံးကို တစ်ပတ်ပတ်ပြီးမှ နန်းဆောင် ခန်းမတံခါး
ဆီကို ပြန်ရောက်လာတော့ နန်းဆောင် အတွင်းက ပြေးထွက်လာတဲ့
မိန်းကလေးဟာ ကျင်းဝမ်ကို တိုက်မိပြီး မော့ကြည့်လာ၏။

ကျင်းဝမ်လည်း ထိုမိန်းကလေးကို ပြန်ပြီး ကြည့်မိသည်။ ။ နဖူး
အနည်းငယ် မောက်တယ်၊ နှုတ်ခမ်းထူပြီး ကြမ်းတယ်၊ ကိုယ်အမူအရာ
ဟာ အနည်းငယ် ကြမ်းတယ်၊ သူမကပဲ တိုက်မိပြီးမှ ... သူမက လက်ကို
ဆောင့်ခါလိုက်ပြီးမှ ...

‘လမ်းကို သေချာ ကြည့်ပါလား ဟွန့် ...’

မကျေမနပ် လေသံ ကျယ်ကျယ်နဲ့ အော်ဟစ် သွားသေး၏။ ဆံပင်
တွေကို ဆီနဲ့ လိမ်းထားပေမဲ့ အောက်ဖျားတွေကို ကြမ်းနေတာကို သတိ
ထားမိသည်။ ။ ဒေါ်လေးသင်ပေးထားတဲ့ ပညာရပ်တိုင်းဟာ နှလုံးရည်
ကိုသာ အဓိက ထားသည်။ ။ နက္ခပညာ၊ ဆေးပညာ၊ စစ်ရေးဗျူဟာနဲ့
တခြားသော ပညာရပ်တွေ အားလုံးဟာ လက်ရုံးရည်ထက် စာရင် ပိုပြီး
အဖိုးတန်တယ် ဆိုတာကို ကျင်းဝမ် သိနားလည်သည်။ ။

ဒေါ်လေးဟာ သူ့ကို လက်ရုံးရည်နဲ့ နှလုံးရည်ကို ရွေးချယ် ခိုင်းခဲ့တာ
ကို ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးဘူး။ အကယ်၍ သာ ဒေါ်လေးဖာသာ
နှလုံးရည်ကို ဖျက်ဆီးစေမယ် ဆိုရင် သူဟာ တစ်သက်လုံး အရင်က
အဖြစ်အပျက် ဘာကိုမှ မမှတ်မိတဲ့ သူ ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ ။ ဟန်
တိုင်းပြည်က ဆေးပညာဟာ ဒီလောက်ထိ အစွမ်းထက်တာကို ကျင်းဝမ်

သိပြီးသား ဖြစ်၏။

အဲဒီတခြားသော ပညာရပ်တွေ ထဲမှာ ဥပမိရုပ်ကြည့်တဲ့ လက္ခဏာရပ်လည်း ပါသည်။ အဲဒါကြောင့် ဒီမိန်းကလေးဟာ တိုင်းပြည်ရဲ့ မိဖုရားကြီး မဖြစ်သင့်ဘူးလို့ ကျင်းဝမ် တပ်အပ်ယူဆမိသည်။ ပြီးတော့ လူရမ်းကားလေးက မိန်းကလေးမျိုးကို သဘောကျတာလားလို့ တွေးထင်မိလိုက်မိပြီး သက်ပြင်းချမိသည်။

‘မင်းကြီး ကျင်းဝမ် အမတ်မင်း ရောက်လာပါပြီ ...’

မိန်းမစိုးငယ်လေးရဲ့ အသံအဆုံးမှာ ... ခပ်ဆတ်ဆတ် စိတ်မရှည်တဲ့ လေသံနဲ့ အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

‘ဝင်လာခဲ့ ...’

လွန်ခဲ့သော ဆယ့်နှစ်နှစ်ကနဲ့ အခုနဲ့ ဒီကလေး ဘာတွေများ ကွာခြားသွားလို့ လဲ၊ လူကော ကြီးလာပါ့မလားလို့ ကျင်းဝမ် တွေးထင်လိုက်မိသည်။ အသက်ကို တစ်ချက် ရှုလိုက်မိပြီးမှ မိန်းမစိုးငယ်လေး ဖွင့်ပေးတဲ့ တံခါးကနေ လှမ်းဝင်လိုက်တော့ ... ပုတီးလုံးလေးတွေ တစ်ကုံးစီ တစ်ကုံးစီဖြင့် စီခြယ်ထားသော လိုက်ကာအနောက်တွင် ရှိနေသော စားပွဲနောက်ဝယ် ... ထိုင်နေသော လူတစ်ဦးကို တွေ့ရသည်။ မပီမပြင် မသေမကွဲမို့ ကျင်းဝမ် အားစိုက်ပြီး ကြည့်မိတော့ ... မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။

‘မင်း အဲ့လောက်ကြီး ကြည့်ဖို့ ထိ မထိုက်တန်မှာ ကို စိုးမိတယ် ... ကျင်းဝမ် ...’

အရင်လို ကလေးငယ်လေး တစ်ဦးရဲ့ အသံ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဩဇာအပြည့်ပါပြီး လူကြီး ဆန်တဲ့ လေသံ ဖြစ်သွားပြီ၊ ထိုင်နေရာကနေ ထ

ရပ် လာပြီးနောက် ပုလဲကုံးတွေကို လက်နဲ့ ဖယ်ရှားလိုက်ပြီး ... မျက်စိ
ရှေ့ကို ရောက်လာတဲ့ မင်းကြီးကို ကျင်းဝမ် မော့ကြည့် နေမိလျက်သား
ဖြစ်သည်။ ။ အမူအရာတွေအရ လူရမ်းကားလေး ဆိုတာ သေချာနေပေမဲ့
ကြီးထွားမှုအရတော့ ဒီကလေးဟာလည်း သန်မာတဲ့ လူသားတစ်ဦး ဖြစ်
ပြီးနေလေပြီ။

‘မင်းရဲ့ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်နေတဲ့ အဘွားကြီးကို ပစ်ထားခဲ့
ရတာ ဆိုတော့ မင်း ဝမ်းနည်းနေမှာပဲ ...’

သူပြောမှ ပဲ ဒေါ်လေးကို သတိရလိုက်မိပြီး ... စပြောကတည်းက
ဘာလို့ ရန်စကားတွေလဲ ဆိုတာကို ကျင်းဝမ် စိတ်ရှုပ်ထွေးမိသည်။ ။ ဒီ
ကလေးဟာ မင်းကြီး ဖြစ်ပြီးမှ စကားပြောဆိုတာ ပိုပြီး ရမ်းကားလာ
တာလား ...၊ ကျင်းဝမ် ဘာမှ မပြောနိုင်သေးခင်မှာပဲ မတ်တတ်ရပ်
လျက်နဲ့ မင်းကြီးက ခူးတစ်ဖက် ထောက်လျက် ကျင်းဝမ်ရှေ့မှာ ထိုင်ချ
လိုက်သည်။ ။ စူးရှပြီး ရန်လိုနေတဲ့ အကြည့်တွေဟာ ကျင်းဝမ်ကို လောင်
ကျွမ်းတော့မလိုပဲ ကြည့်နေပြီးမှ ...

‘အမတ်မင်း ကျင်းဝမ် မင်းသိလား ... ငါ့ကိုယ်တော် မင်းကို မလိုဘူး
...’

(အပိုင်း-၂)

ဒီလူရမ်းကားလေး သူ့ကိုမလိုဘူးလို့ ပြောရဲသေးသည်။ ဘာအတွက် မလိုတာလဲ ဆိုတာကို သေချာရှင်းလင်းဖို့ တွေးထားရဲ့ လား ဆိုတာ ကိုယ်တိုင်တောင်မှ မသိသေးပဲနဲ့ ၊ ဒီလူရမ်းကားလေးက အရင်အတိုင်း ပဲ ဆိုတဲ့ အတွေးတွေနဲ့ ကျင်းဝမ် ပြီးလိုက်မိသည်။ ။ ပြီးမှ အမေးစကား တချို့ ဆိုမိ၏။

"မင်းကြီး ဘာအတွက် ကျင်းဝမ်ကို မလိုတာလဲ ဆိုတာကို သေချာပါ ဖြီလား ..."

ထိုအမေးစကားက မင်းကြီးရဲ့ မျက်ခုံးတွေကို ပိုပြီးတော့ တွန့်ကွေး သွားစေသည်။ ။ စကားအရာမှာ ဒါမှ မဟုတ် တခြားသောအရာတွေမှာ ပါ ကျင်းဝမ်ကို ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ဖို့ သူ့မှာ မလုံလောက်သေးဘူးလား ဆိုတဲ့ အတွေးလည်း ဝင်သွားစေသည်။ ။

"မလိုဘူးဆို မလိုဘူးပေါ့ ... အမတ်မင်း ကျင်းဝမ် ထင်မြင်နေတာ ငါ ကိုယ်တော်က နည်းလမ်း တစ်ခုခု အနေနဲ့ မင်းကို လိုအပ်နေမယ် လို့ လား ..."

အမေးကို အမေးနဲ့ တုံ့ပြန်လာတာကိုလည်း ကျင်းဝမ် ထပ်ဆင့်ပြုံးမိ ပြန်သည်။ ။ စကားကို ကပ်ပြောတယ်၊ ခံစားချက်တွေ ဆူဝေလာတတ် တာကို ဟိုးအရင် ဆယ်နှစ်ကျော်တုန်းကလိုပဲ မထိန်းချုပ်နိုင်သေးဘူး၊ ဒီ

ကလေး ဘယ်လိုများ ရင့်ကျက်လာနိုင်မလဲ၊ ပူပန်သော အတွေးတို့ နဲ့ တစ်ဆင့်ချင်း ထိုကလေးကို ကျင်းဝမ် အကဲခတ်နေမိသည်။ ပြောရလျှင် ဒီကလေးဟာ ကျင်းဝမ်အတွက် ဘယ်တော့မှ မကြီးရင့်လာနိုင်သော လူသားတစ်ဦးသာ ဖြစ်နိုင်၏။

"ကျင်းဝမ် မင်းကြီးကို တင်လျှောက်ပါတယ် တကယ်လို့ သာ မင်းကြီး ကျင်းဝမ်ကို မလိုအပ်ဘူး ဆိုရင် မယ်တော်ကြီးက ကျင်းဝမ်ကို ဟန်တိုင်းပြည်ကနေ တောင်းဆို ကတည်းက မင်းကြီး တားမြစ်သင့်ပါတယ် အခုလို ကုန်းတစ်လမ်း ရေတစ်လမ်းနဲ့ ရောက်အောင် လာခဲ့ပြီးမှ မလိုအပ်ဘူး ဆိုတော့ ကျွန်တော်မျိုး ကျင်းဝမ် ပြန်သွားရမလား ဆက်နေရမလား ဆိုတာကို ဝေခွဲမရ ဖြစ်မိတယ်။ အကယ်လို့ များ မင်းကြီး သာ တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်နဲ့ ပြန်သွားလို့ စေခိုင်းခဲ့ရင် ကျင်းဝမ် နာခံပါ့မယ်"

"အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ ..."

ရုတ်တရက် အော်တော့မလို လေသံကြောင့် ကျင်းဝမ် ပြုံးမိပြန်သည်။
"ဒီပုံစံအတိုင်းသာ ဒီလူရမ်းကားလေး အနားမှာ ခစားနေရရင် ကျင်းဝမ် နေ့တိုင်း ခိုးပြီးတော့ ပြုံးနေရတော့မှာ သာ ဖြစ်လေသည်။"

"ကျင်းဝမ် မင်းထင်နေတာ ငါကိုယ်တော်က ကလေးငယ် တစ်ဦးပဲလား၊ အခုပဲ ဟိုဘက်တိုင်းပြည်က မင်းသားတစ်ပါးကို ခေါ်ဆောင်တယ် မလိုချင်ဘူး ဆိုပြီး နေ့ချင်းမဆိုင်းပဲ ပြန်ပို့ပေးရအောင် မင်းက နှစ်နိုင်ငံစစ်ရေးကို လိုလားနေတာလား"

"ကျင်းဝမ် မလုပ်ဝံ့ပါ ..."

"မလုပ်ရဲတာ ကောင်းတယ် ဒါနဲ့ ... မယ်တော်က ဘာပြောတာလဲ မင်းကို ဟန်တိုင်းပြည်ကနေတောင် ခေါ်ထားတာ ဆိုတော့ မယ်တော်

မှာ ကြီးမားတဲ့ ရည်ရွယ်ချက် ရှိနိုင်တာပဲ ငါကိုယ်တော်ကို ပြောပြနိုင်မလား"

ဒီလို ကျပြန်တော့လည်း မင်းကြီးက အရင်တုန်းကလို သာမန် လူရမ်းကားလေး မဟုတ်တော့ပါလားလို့ မှတ်ထင်ဖွယ် ရှိပြန်သည်။ သို့သော် ဒါကိုတော့ ကျင်းဝမ် မပြုံးမိပေမဲ့ ကျေနပ်သွား၏။

"မယ်တော်ကြီးနဲ့ ဒီနေ့ စကားလုံး အနည်းငယ် ပြောဆိုတာမှာ မင်းကြီးဟာ ဧကရီ ရွေးချယ်ဖို့ ကို တွန့်ဆုတ်နေတယ်လို့ ဆိုတယ် မင်းကြီးရဲ့ အသက်အရွယ်အရလည်း ထီးနန်းအတွက် ထီးနန်းလျာ ရှိသင့်ပြီလို့ ဆိုပါတယ်"

"အဓိက ပြဿနာက အဲဒါလား"

"ကျင်းဝမ်လည်း သိပ်ပြီး မရှင်းလင်းပါဘူး"

ကျင်းဝမ် ထိုသို့ ပြောလိုက်တာကို မင်းကြီးက သွားတက်ကလေးတွေ ပေါ်လာတဲ့ အထိ ရယ်မောပစ်လိုက်ရင်း ထိုစကားကို ပယ်ချပစ်သည်။

"ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ကျင်းဝမ် မင်း မရှင်းလင်းဘူး ဆိုတဲ့ အရာကို ငါကိုယ်တော် တကယ့်ကို လက်တွေ့မှာ တွေ့ဖူးချင်သေးတယ်"

ထိုစကားအနောက်တွင် ကျင်းဝမ် မင်းကြီးထံက ပူပန်မှု တချို့ကို ကူးစက် ခံစားလိုက်မိသလို ရှိလိုက်သည်။ ကောင်းကျင်းဝမ် ဆိုတာက ခုနှစ်ပြည်ထောင်က လိုချင်နေတဲ့ အမတ် ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ ဒါကိုတော့ ဘယ်သူမှ ငြင်းဆန်လို့ မရနိုင်ခဲ့ပေ။ ကောင်းမွန်တဲ့ နည်းလမ်း သုံးသပ်ချက်တွေအပြင် ဟန်တိုင်းပြည် ဘုရင်မ ကိုယ်တိုင် လေ့ကျင့်ပေးထားတဲ့ ပ

ညာရှိ အမတ် နှစ်ဦးထဲက တစ်ဦး ဆိုတာနဲ့ တင် ဟန်ပြည်ရဲ့ ဘေးပတ်ပတ်လည်က တိုင်းပြည်တွေဟာ ကျင်းဝမ်ကို လိုလားကြလေ့ ရှိသည် ။ ဟန်ဘုရင်မ ဟန်ယူရှင်း ပြီးရင် ကျင်းဝမ်နဲ့ လက်ရည်တူ ပညာချင်း ယှဉ်နိုင်တာ ဆိုလို့ ဦးလေးတော်တဲ့ လက်ရှိ ဟန်တိုင်းပြည်က အိမ်ရှေ့မင်းသား မင်းသားနှစ်ဆယ် တစ်ဖြစ်လဲ ဟန်ပိုင်ရှင်းသာ ဖြစ်သည် ။

ဟန်ယူရှင်းဟာ တော်လှပါတယ် ဆိုတဲ့ ဆရာတွေ အားလုံးကို စည်းရုံးပြီးတော့ ကောင်းကျင်းဝမ်နဲ့ ဟန်ပိုင်ရှင်းကို လေ့ကျင့်စေခဲ့တာမို့ ဒီနှစ်ဦးက ဇမ္ဗူမှာ လူတူရှိတောင် ပညာကတော့ ကွာမယ်လို့ ဆိုစမှတ်တောင် ပြုကြရသည် ။ ကျင်းဝမ် စစ်ဆေးဖော်ထုတ်တဲ့ အမှုမှန်သမျှ မပေါ်ဘူး ဆိုတာ မရှိဘူး ဆိုတဲ့ သတင်းဟာလည်း မွေးပျံ့ဖူးသည် ။ တခြားသော ဟန်တိုင်းပြည်ရဲ့ လက်အောက်ခံတွေဟာ ကျင်းဝမ်သာ ခြေချရင် မြေကြီးဟာ ရွှေသီးလိမ့်မယ်လို့ ဆိုလေ့ ရှိကြသေး၏။

လျန်ဆိုတာက ဟန်တိုင်းပြည်နဲ့ နှိုင်းယှဉ်မယ် ဆိုရင် အခုမှတိုးတက်စ ပြုနေတဲ့ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ မျှသာ ဖြစ်သည် ။ နယ်မြေကျယ်ဝန်းပေမဲ့ ကစဉ်ကလျား ဖြစ်နေတဲ့ နယ်မြေတွေဟာ နန်းတော်က အုပ်ချုပ်မှု အောက်ကို စံမဝင်ဘူး ဖြစ်နေသေးသည် ။ ဒီကြားထဲမှာ ဆယ့်ခြောက်ပြည်ထောင်မှာ သတ္တုထွက်တဲ့ သုံးနိုင်ငံ ထဲက တစ်နိုင်ငံ ဖြစ်တာကြောင့် လိုချင်သူ များ ပြားလှတဲ့ နိုင်ငံလည်း ဖြစ်သေး၏။

ကျင်းဝမ်ဟာ ဟန်ကို ခစားခဲ့တာ နှစ်များ စွာ ဆိုတော့ ဒီလူရမ်းကားလေး ကျင်းဝမ်ကို စိုးရိမ်နေမယ် ဆိုတာ မြေကြီး လက်ခတ်မလွဲပင် ဖြစ်မည်။ ဒီကိစ္စကို ဖြေရှင်းဖို့ အချိန်ယူရမှာ မို့ အခုချိန်မှာ ငြင်းခုံနေဖို့ မသင့်မှန်း ကျင်းဝမ် နားလည်သည် ။

"မင်းကြီး အစိုးရိမ် လွန်နေပါပြီ ဒီလောကမှာ ကျင်းဝမ် မလုပ်နိုင်

သေးတာ အများကြီး ရှိပါသေးတယ်"

"အို!! ... ရှိသေးတာလား ပြောကြည့်ပါ"

ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ငယ်စဉ်တုန်းက ကျင်းဝမ် ထိန်းကျောင်းလာခဲ့တဲ့ ကလေးမို့ ဒီအချိန်မှာ အရွယ်က ကြီးမားနေပေမဲ့ ကျင်းဝမ် အတွက် ပူပန်နေရတယ် ဆိုတာကို မဖြစ်စေချင်ပေ။ စိတ်သက်သာလို သက်သာ ငြား ... စကားတချို့ ပြောပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးမှ မင်းကြီးကို သေချာ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ဒီလူရမ်းကားလေး ထံမှ တလက်လက် စူးရဲနေ တဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ သေဆိုသေ ရှင်ဆိုရှင် အမိန့်အတိုင်း နာခံစေလော က်အောင်ကို တောက်ပနေသည်။

"ကျင်းဝမ် မကတတ်ဘူး"

ကြောင်အသွားတဲ့ မင်းကြီးရဲ့ မျက်ဝန်းတွေဟာ ဒီစကားကို အထူး အဆန်းလိုပင် ဖြစ်သွားကြောင်း သိသာစေသည်။ ကျင်းဝမ် ထပ်ပြော လိုက်၏။

"ဒေါ်လေးက ပြောဖူးတယ် ကတာကလည်း ပညာရပ်တစ်ခု ဖြစ်တယ်တဲ့ လှပနွဲ့နောင်းစွာ ကတတ်ဖို့ ဆိုတာ ..."

"အမတ်မင်း ကျင်းဝမ်က ဟန်တိုင်းပြည်ကနေ လာဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ အကပညာကို သင်ယူဖို့ လား ..."

မေးလည်း မေးတတ်လေသည်။ ဒီကလေးဟာ ကျင်းဝမ်ကို ထိပါးအောင် ပြောဆိုဖို့ ဆို ငယ်ကတည်းက စာလုံးတွေကိုတောင် ရေးမှတ်ထားတတ်သူ ... ဖြစ်တယ် ဆိုတာကို ကျင်းဝမ် သိသည်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်လွယ်ပါ့မလား ဆိုတာကို နှစ်ခါပြန်တွေးဖို့ လိုသေးသည်။

"မင်းကြီး ဘယ်လို သဘောရလဲ"

ကျင်းဝမ် ပြန်မေးလိုက်တော့ မင်းကြီးက မလိုလားဟန် မှုန်ကုပ် သွားသော မျက်နှာနဲ့ မတ်တတ် ပြန်ရပ်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ လှောင်ပြောင် လိုဟန်ပန်နဲ့ ကျင်းဝမ် ပခုံးကို ဖိဆုပ်လိုက်ပြီး အံကြိတ်သံ နဲ့ စကားဆိုသည် ။

"တကယ်လို့ အမတ်မင်း ကျင်းဝမ်က ဟန်ပြည်ကနေ လျန်ကို လာတာ အကသင်ဖို့ ဆိုတော့ ငါ့ကိုယ်တော် အမတ်မင်းကို ကူပြီးတော့ အကပညာ သင်ပေးနိုင်တဲ့ ပညာရှင်တွေကို နန်းတော်ထဲကို ဖိတ်ကြားပေးရဦးမလား"

"ကျင်းဝမ် အတွက်နဲ့ မင်းကြီးကို ဝန်မပိစေရပါဘူး"

ချင်းစူး မတ်တတ်ရပ်နေရင်းဖြင့် ဒူးထောက် လက်ထောက်လျက် ခေါင်းမငဲ့တင့် အနေအထား ရှိတဲ့ ကျင်းဝမ်ကို ကြည့်နေမိသည် ။ ပြီးမှ မဲ့ပြုံး တစ်ပွင့်ဖြင့် ကျောခိုင်းလိုက်ပြီးမှ ကန့်လန့်ကာ အနောက်မှာ ပြန်ပြီး ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။

"ကျင်းဝမ် အမတ်မင်း သွားလို့ ရပြီ"

ပြောလိုက်ပြီးမှ စာလွှာတစ်ရွက်ကို ဆွဲယူပြီး ကြည့်နေလိုက်သည် ။ ထွက်သွားတာ သေချာပြီ ဆိုမှ ကျားယုံအား လှမ်းခေါ်လိုက်သည် ။

"ကျားယုံ အမတ်မင်း ကျင်းဝမ်ကို သေချာ စောင့်ကြည့်ထားပါ အမှားမဖြစ်စေနဲ့ ..."

"မင်းကြီး အမိန့်တော် အတိုင်းပါ"

ချင်းစူး ဘယ်လိုမှ ကျင်းဝမ်ကို မယုံကြည်နိုင်ပေ။ ကျင်းဝမ် ဆိုတာ ဘယ်လို အမတ်မျိုးလဲ ဆိုတာ ဆယ့်ခြောက်ပြည်ထောင်လုံးက အသေချာ သိနားလည်ကြသည် ။ ထိုအထဲတွင် ချင်းစူးလည်း ပါ၏။ ချောမော

ခြင်း ထက်မြက်ခြင်း ပြီးပြည့်စုံနေသော ထိုလူသားက ချင်းစူးဆီမှာ လာပြီးတော့ အမတ်အဖြစ် ငုံ့လျှိုးလာမယ် ဆိုတာကို စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မူမှန်သည် ဟု မသတ်မှတ်မိပေ။

အရင်တစ်ခါတုန်းက ကျောခိုင်း ထွက်ခွာသွားသော ထိုလူက အခု ချိန်မှာ ပိုပြီး တောက်ပလာသည် ။ ထိုသို့ ပို၍ တောက်ပ လာပြီးတွင် မှ လျန်ပြည်မှာ အောက်ကျိုးပြီး ရောက်လာတယ် ဆိုတာ ဘယ်နေရာမှာ မှ ယုံကြည်ဖို့ မကောင်းတာက အမှန်ပင် ဖြစ်သည် ။ အထူးသဖြင့် ချင်းစူးကို သံယောဇဉ် ရှိနေဆဲမို့ လာခဲ့တာပါ ဆိုခြင်းက ပိုပြီး ဝေးကွာနိုင်သော အခြေအနေကြောင့် ဘယ်အရာကိုမှ ယုံစား၍ မဖြစ်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိပေး ပြောဆိုနေမိသည် ။

"အကပညာကို သင်ယူဖို့ လာတာ ဟုတ်လား ဘယ်နားမှာ လာပြောနေတဲ့ ရယ်ဖွယ် စကားလဲ ငါကိုယ်တော် ရယ်ရလွန်းလို့ အမောဖောက်သေသွားဖို့ လား ..."

မင်းကြီးက မကျေမနပ်ဖြင့် ကျန်နေရစ်ခဲ့သည် ကို ကျင်းဝမ် သေချာပေါက် ခံစားမိနေသည် ။ ထိုမျက်ဝန်းတွေဟာ ကျင်းဝမ်ကို ဘယ်လောက်တောင် မယုံသင်္ကာဖြစ်နေလဲ ဆိုတာ မေးမြန်းဖို့ တောင် မလိုပေ။ နန်းဆောင်အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ပြီးမှ အနောက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်မိသည် ။ ပြီးမှ အသာအယာ ခပ်ဖွဖွလေး ပြုံးမိရင်း စကားဆိုမိသည် ။

"နောက်ဆုံးမှာ တော့ အဲဒီ လူရမ်းကားလေးဟာ ကြီးပြင်း လာပြီ"

နန်းဆောင် အပြင်မှာ အဆင်သင့် စောင့်ဆိုင်းနေသော အပျိုတော်များ နဲ့ မိန်းမစိုးငယ်လေးများက ကျင်းဝမ်ကို တွေ့သည် နှင့် အနားသို့ တိုး လာပြီး မယ်တော်လီဟွာ၏ အမိန့်စကားကို ဆိုသည် ။

"မယ်တော် လီဟာက အမတ်မင်းကို တိုင်ပင်စရာ တချို့ ရှိလို့ အနောက်နန်းဆောင်ထဲကို ရောက်လာပါလို့ မိန့်မှာ ထားပါတယ် ..."

"ကောင်းပြီလေ လမ်းပြပါ"

အနောက်မှာ လိုက်ပါလာတဲ့ မင်းကြီး၏ မိန်းမစိုးငယ် တစ်ဦးက မင်းကြီး နန်းဆောင်အတွင်းသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်ပြေးဝင် သွားခြင်းအား ကျင်းဝမ် မျက်ဝန်းထောင့်မှ တွေ့လိုက်ရပြီး အပြီးတို့ က ပိုပြီး တောက်ပလာသည်။ ။ ဒီလို လှုပ်ရှားမှုတိုင်းကို ပန်းချီကားချပ်လို လိုက်မှတ်သားတတ်အောင် ဒေါ်လေး လေ့ကျင့်ပေးခဲ့တာကို အခုချိန်မှာ ကျေးဇူးတင်မိသည်။ ။

အရှေ့ကနေ သွားနေသော အပျိုတော်တွေ အနောက်သို့ တည်ငြိမ်စွာ လိုက်ပါလာခဲ့ရင်း မင်းကြီး ပူပန်နေမှုကို ကျင်းဝမ် လိုက်ပါ တွေးတောပေးနေမိသည်။ ။ မင်းကြီးက ကျင်းဝမ်၏ လှုပ်ရှားမှုတွေကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေမည်မှာ မလွဲဧကန်ပင် ဖြစ်သည်။ ။

ကျင်းဝမ်၏ တွေးထင်မှုက မှန်ကန်စွာပင် မင်းကြီးသည် တင်လျှောက်လာသော မိန်းမစိုးငယ်အား သေချာစေရန် မေးခွန်းတချို့ကို ထပ်မေးလိုက်၏။

"မယ်တော်က ကျင်းဝမ်ကို ပြန်ပြီး အခေါ်လွှတ်တယ် ဟုတ်လား သူတို့ ဘာတွေ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်မှာ လဲ ဆိုတာ ငါကိုယ်တော် သိလိုတယ်"

"မှန်လှပါ မင်းကြီး ကျားယုံ အထိန်းတော်ကြီးက မယ်တော်ကြီး နန်းဆောင်ကို လူတချို့ စေလွှတ်ထားပြီး ဖြစ်ပါတယ်"

"ကောင်းတယ် ကျင်းဝမ် အမတ်မင်း လုပ်သမျှ အရေးမှန်သမျှ ငါကိုယ်တော်ကို တင်လျှောက်မှု မပျက်စေနဲ့ ကြားလား"

ကျင်းဝမ် မယ်တော်ကြီး နန်းဆောင် အတွင်းသို့ ခြေချလိုက်သည် နှင့် နန်းဆောင်အတွင်းမှ လူတွေ အားလုံးကို ဝှေ့ဝဲ ကြည့်ရှုလိုက်မိသည် ။ သေချာပေါက် မင်းကြီး၏ လူယုံက ဒီနန်းဆောင် အတွင်းမှာ ရှိနေမည် ဆိုတာကို ကျင်းဝမ်က ဆယ့်လေးနှစ်သားကတည်းက အမတ်မင်း လုပ် လာခြင်းကြောင့် အတတ်သိသည် ။ မယ်တော် လီဟွာက ကျင်းဝမ် ဝှေ့ဝဲ ကြည့်နေတာကို သတိထားမိသွားပြီး လက်ဖြင့် ဝှေ့ယမ်းလိုက်ကာ အမိန့်ပေးလိုက်သည် ။

"မင်းတို့ တစ်ယောက်မကျန် အပြင်ထွက်သွားကြပါ"

မိန်းမစိုးတွေ အပျိုတော်တွေ အကုန် အပြင်ထွက်သွားပြီ ဆိုမှ ...။

"ကျင်းဝမ် စူးအာနဲ့ တွေ့ခဲ့ပြီ ဆိုတော့ စူးအာရဲ့ အခြေအနေ တချို့ကို သိလောက်ပြီပေါ့"

"မင်းကြီးက နန်းဆောင် အတွင်းထိကို မိန်းကလေးတစ်ဦးကို ဝင်ဖို့ ခွင့်ပြုထားတော့ ကျင်းဝမ် သိထားတာတချို့က လိုနေသေးသလား အစ် မတော်"

ထိုအခါမှ လီဟွာက လက်အတွင်းမှ လက်ကိုင်ပုဝါငယ်နှင့် နှုတ်ခမ်း ကို အုပ်လိုက်ပြီး သက်ပြင်းဖွဖွချသည် ။

"အဲ့တစ်ယောက်က ရန်ပြည်နယ်က လာတဲ့ ရန်မင်းသမီး ဒါပေမဲ့ သူ က တော်ဝင်မင်းသမီး မဟုတ်ပဲ ကိုယ်လုပ်တော်ရဲ့ သမီး ပိုဆိုးတာက စူးအာက သိပ်ပြီး မျပ်နှာသာ ပေးလွန်းနေတယ် အနောက်နန်းဆောင် မှာ သူမကလွဲရင် တခြားမိဖုရားတွေ အကုန်လုံး ကိုယ်ဝန်မလွယ်နိုင်တဲ့ ဆေးကို မင်းကြီးအမိန့်နဲ့ သောက်ရတယ် လက်ရှိမှာ အဲဒီ ရန်ကျီအာက ပထမအဆင့် မိဖုရားပဲ သူမသာ ဧကရီဖြစ်သွားရင် ကောင်းတာ မဖြစ် လာမှာ စိုးရတယ်"

အစ်မတော်၏ ပုံစံအရ ဒါကို သိပ်ပြီး ပူပန်နေဟန် ပေါက်၏။ ကျင်းဝမ် ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြလိုက်ပြီးမှ

"အစ်မတော် မင်းကြီးရဲ့ မွေးဇာတာကို ကျင်းဝမ်ကို ပေးလိုက်ပါ သင့်တော်ဇာတာတဲ့ မိဖုရားတစ်ပါးကို နက္ခတ်အလိုက် မင်္ဂလာရက် သတ်မှတ်ပေးရင် ထီးနန်းလျာကို မလွဲမသွေ ရနိုင်မှာ ပါ"

"ကျင်းဝမ် မင်းမသိဘူး စူးအာက ဒီကလေးမကို ဘယ်လောက်ထိ အရေးပေးတယ် ဆိုတာ"

"ကျင်းဝမ် နားထောင် ကြည့်လိုပါတယ်"

"ရန်ပြည်နယ်က ကုန်သွယ်ရေးကို ဖွင့်လှစ် ပေးခဲ့ပြီးတော့ တိုင်းပြည်ရဲ့ ဘဏ္ဍာရေးကို ထိပါးတဲ့ အထိ ဒီကလေးမကို အရေးပေးထားတာ ကျင်းဝမ်"

"အဲ့လောက်ထိလား"

တိုင်းပြည်တစ်ခုရဲ့ ဘဏ္ဍာရေး ဆိုတာ အဓိကမဏ္ဍိုင် တစ်ခုအနေနဲ့ ပါဝင်တာမှာ ဒီလို မိန်းကလေး တစ်ဦးအတွက်နဲ့ ဆိုတော့ ကျင်းဝမ် အလိုလို မျက်မှောင် ကုတ်လိုက်မိသည် ။ ဒီအရေးက တိုင်းပြည်ရေးနဲ့ နှလုံးသားရေး ရောထွေးနေတော့ ဖြေရှင်းရတော့ ခက်တော့မည်။ သို့သော် ...

"အစ်မတော် စိတ်ချပါ စူးအာက ငယ်ပါသေးတယ် သူ နည်းနည်းလောက် အပျော်ပါးလိုက်စားတာ မဖြေရှင်းနိုင်တာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး ကျင်းဝမ် တစ်ခုခု စီစဉ်ပါမယ်"

စကားပြောနေရင်းက နန်းဆောင်အပြင်မှ မှုန်ဝါးဝါး အရိပ်တချို့ ကြောင့် ကျင်းဝမ် နှုတ်ခမ်းရဲရဲတွေ လွန်ခနဲ လူးခနဲ ဖြစ်သွားသည် ။

ထိုင်နေရာမှ ညင်သာစွာ ထရပ်လိုက်ပြီး လမ်းလျှောက်ဟန်ဖြင့် အစ်မတော် လီဟွာကို အချက်ပြလိုက်သည်။ ။

"ဒီလို လုပ်ပါလား ရန်ကျီအာကို မင်းကြီး အရမ်း နှစ်သက်နေတယ် ဆိုမှ တော့ ရှိပါစေတော့ အဲဒီအစား ပိုနေတဲ့ မိဖုရားတွေနဲ့ ကိုယ်လုပ်တော် တွေကိုပဲ နန်းတော်ရဲ့ ဘဏ္ဍာငွေကို ချွေတာဖို့ နန်းတော်ကနေ နှင်ထုတ်ရမယ် ပြီးတော့ နန်းတော်ရဲ့ အစားအသောက် နဲ့ တခြား ငွေကြေးအသပြာ ကုန်နေတာတွေကို လျှော့ချရမယ်"

"ဒါက ..."

လီဟွာ မျက်လုံးတွေ ပြူးသွားတော့ ကျင်းဝမ် မျက်ရိပ်မျက်ခြည် ပြလိုက်ရသည်။ ။ ထိုအခါမှ လီဟွာက ...

"ဒီနည်းလမ်းက မဆိုးဘူး ဆိုပေမဲ့ နန်းတော်ရဲ့ ဘဏ္ဍာငွေကနေ တိုင်းပြည်ရဲ့ ဘဏ္ဍာငွေထဲ ဘယ်လောက်များ ရောက်သွားနိုင်မလဲ"

"အဲဒီလိုမှ အဆင်မပြေသေးရင် စစ်ရေးအတွက်သုံးတဲ့ ဘဏ္ဍာကို ပြန်ပြီး လျှော့ချရမယ်"

"ကောင်းပြီ ငါတို့ အကောင်အထည် ဖော်ကြတာပေါ့"

"အဲဒါဆို ကျင်းဝမ်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး"

မယ်တော်ကြီးနန်းဆောင်ထဲကနေ ထွက်လာတော့ လစ်ခနဲ ပြေးသွားသည့် မိန်းမစိုးငယ် တစ်ဦးကို ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ကျင်းဝမ် မသိမသာ ရယ်မောလိုက်မိသည်။ ။

"ငါတို့ အကြောင်းကို ပေါ်တင်မမေးပဲ သိချင်တယ်လား ... အဲ့လောက် လွယ်ပျံ့မလား စူးအာ မင်းက ငါ့အတွက် ကလေးပဲ ရှိသေးတာကို"

ဒီကလေး တိုင်းပြည်ကို ဘယ်လိုများ အုပ်ချုပ်နေတာလဲ ဆိုတာကို ကျင်းဝမ် အံ့သြနေမိသည်။ ။ ဘဏ္ဍာရေး မဏ္ဍိုင် ယိုင်နဲ့ ပြီး တိုင်းတစ်ပါး က အမြတ်ဝင်ယူနေတာကို ဘယ်လိုများ ခွင့်ပြုထားနိုင်ရတာလဲ ဒီကလေး တကယ်ပဲ ရန်မင်းသမီးငယ်ကို မြတ်နိုးလွန်းသည်။ ။

(အပိုင်း-၃)

"ငါတို့ အကြောင်းကို ပေါ်တင်မမေးပဲ သိချင်တယ်လား ... အဲ့လောက် လွယ်ပျဲမလား စူးအာ မင်းက ငါ့အတွက် ကလေးပဲ ရှိသေးတာကို"

ဒီကလေး တိုင်းပြည်ကို ဘယ်လိုများ အုပ်ချုပ်နေတာလဲ ဆိုတာကို ကျင်းဝမ် အံ့သြနေမိသည်။ ။ ဘဏ္ဍာရေး မဏ္ဍိုင် ယိုင်နဲ့ ပြီး တိုင်းတစ်ပါးက အမြတ်ဝင်ယူနေတာကို ဘယ်လိုများ ခွင့်ပြုထားနိုင်ရတာလဲ ဒီကလေး တကယ်ပဲ ရန်မင်းသမီးငယ်ကို မြတ်နိုးလွန်းသည်။ ။

ကျင်းဝမ် စံအိမ်တော်ကို ပြန်ရောက် လာပြီးမှ ရေနွေးအနည်းငယ်ကို ကိုယ်တိုင် ကျိုလိုက်ပြီးမှ ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်လျက် ဟိုအရင် ဆယ်နှစ်ကျော် ကာလအား ပြန်တွေးလိုက်မိသည်။ ။ ထိုစဉ်တုန်းကတည်းက စူးအာက ရမ်းကားသော မင်းသားငယ်လေး ဖြစ်သည်။ ။ သင်ကြားမှု သင်ယူမှုအား အလွယ်တကူ မသင်ယူပဲ ကန့်လန့်တိုက် တတ်သော မင်းသားငယ် ဖြစ်သည်။ ။

ထိုစဉ်တုန်းက လျန်နိုင်ငံ၏ အိမ်ရှေ့မင်းသားကား တခြား တစ်ပါးသော မင်းသား ဖြစ်သည့်တိုင် ကျင်းဝမ် အထက်မြက်ဆုံးသော မင်းသားအဖြစ်နှင့် စူးအာကို သတ်မှတ်ပေးခဲ့သည်။ ။ ထို့အတွက် ထက်မြက်သော မင်းသားအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲပေးရန် ဆုံးဖြတ်ချက် ချပေးခဲ့၏။ ထို့ကြော

င့် စူးအာ၏ မိခင်နှင့် ဘုရင်ဖြစ်သူ ရင်ဟောင်အား အသိပေး ပြောကြား ခဲ့သည်။ ။ စူးအာ၏ မိခင် မိဖုရားလီဟွာက ရင်ဟောင်ဘုရင်၏ ဒုတိယ မြောက်အဆင့်သာ ရှိသော မိဖုရားဖြစ်သည်။ ။

ထို့နောက်ပိုင်း ရက်တွေက ကျင်းဝမ်နှင့် စူးအာ၏ တိုက်ပွဲနေ့ရက် များ ဖြစ်၏။ မြင်းစီး မြားပစ်ပင် မသင်ချင်သော မင်းသားငယ်အား လေး လအတွင်း စာပေပညာ အပါအဝင် မင်းသားတွေ တတ်အပ်သော ပညာ ရပ်ရှစ်ခုအား သင်ကြားပေးနိုင်ခဲ့၏။ ထိုတွင် မင်းကြီးမှ စူးအာ၏ ထက်မြက်မှုနှင့် ကြိုးစားမှုကို အသိအမှတ်ပြုခဲ့သည်။ ။ သို့သော် အိမ်ရှေ့ မင်းသား ဆိုသည့် နေရာအထိတော့ မဟုတ်ခဲ့ပေ။ ထို့အတွက် စူးအာကို ပိုပြီး တော်လွန်သောသူ ဖြစ်လာစေရန် ကျင်းဝမ် ပိုပြီး ပင်ပန်းစွာ ကြိုး စားခဲ့ရသည်။ ။

ဘယ်အရာက ပိုပြီး ပင်ပန်းတာလဲ ဆိုတာကို ဖော်ပြရပါလျှင်မူ စူး အာ၏ ထက်မြက်မှုနှင့် သာမန်ထက် ထူးကဲနေမှုများကို တခြားတစ်ပါး သော အမတ်များ နှင့် မိဖုရားများ တခြားသော မင်းသားငယ်များ အာရုံ စူးစိုက်မှု မရှိစေရန် ကာကွယ်ပေးရတာပင် ဖြစ်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် တခြားသော မင်းသားများ ထက်စာလျှင် ကျင်းဝမ်၏ လျှို့ဝှက် သင်ကြား မှုကို ခံခဲ့ရသော တစ်ဦးတည်းသော မင်းသားဖြစ်သည်။ ။ လျန်နိုင်ငံ၏ မင်းသား ခြောက်ပါးတွင် အထက်မြက်ဆုံးသော မင်းသားသည် မလုပ် ဘူး ဆိုလျှင် မြားမှန်မည် ဆိုလျှင်တောင် ရှောင်မည့်သူ မဟုတ်မှန်း ကျင်းဝမ် တစ်ဦးတည်းသာ သိနားလည်ခဲ့သည်။ ။

ကျင်းဝမ်ရှေ့မှာ ကလွဲလို့ တခြားသော သူတွေ ရှေ့တွင် တတ်သမျှကို မပြသဖို့ ဒီလူရမ်းကားလေးကို ကျင်းဝမ် သေချာ သင်ပြပေးခဲ့သည်။ ။ ဟ န်ပြည်က ဓားစာခံ အဖြစ် နာမည်တပ်၍ ဒေါ်လေးက ခေါ်ဆောင်တော့

ကျင်းဝမ်ကို လက်မလွှတ်နိုင်ဆုံး လူသားဟာ စူးအာပဲ ဆိုတာကို ကျင်းဝမ် ဘယ်တုန်းကမှ မမေ့ခဲ့ပေ။

စူးအာက ဆယ့်နှစ်နှစ်သား အရွယ်ကတည်းက ဆိုးဝါးပြီး ကောက်ကျစ်တဲ့ ဉာဏ်ပညာကို ပိုင်ဆိုင်ထားခဲ့တယ် ဆိုတာကိုလည်း ကျင်းဝမ် သိနားလည်ခဲ့ရသည် ။ ဒီကလေးက တစ်ပတ်လုံးလုံး နန်းတော်ကနေ ပျောက်သွားပြီး လျန်ကနေ ဟန်ကို သွားတဲ့ တောလမ်းမှာ ထောင်ခြောက်တွေကို ဆင်ယင်ထားခဲ့သည် ။ အကယ်၍ သာ ဒီ ထောင်ခြောက်တွေက ကျင်းဝမ် ကိုယ်တိုင် သင်ကြားထားပေးတဲ့ နည်းလမ်းတွေ မဟုတ်ခဲ့ဘူး ဆိုလျှင် လျန်ပြည်နယ်နဲ့ ဟန်ပြည်နယ် ကျိန်းသေပေါက် စစ်ပွဲတွေ ဖြစ်ပွားသွားနိုင်သေးသည် ။

ထိုသို့ ထောက်ချောက်တွေ တစ်ဦးတည်း ဆင်ယင်ထားပြီးနောက် စူးအာက ကျင်းဝမ် တစ်ဦးတည်းကို ခေါ်ပြီး ထွက်ပြေးဖို့ ကို ပြင်ဆင်ထားခဲ့သည် ။ သို့သော် စူးအာ ကံဆိုးစွာနဲ့ ပင် သူ စီမံထားသော ထောင်ချောက်တွေ အားလုံးကို ကျင်းဝမ် တစ်ဦးတည်း ဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့သည် ။ ထိုသို့ ပြုလုပ်၍ မရတော့ စူးအာက ကျင်းဝမ်ကို ဒူးထောက်ပြီး တောင်းပန်ခဲ့သည် ။ ဟန်ကို မလိုက်သွားဖို့ အတွက် ဒူးထောက်ပြီး တောင်းပန်တာမှာ ကျင်းဝမ် မြင်းလှည်းတံခါးကို တစ်ချက်ကလေး တောင်မှ ဖွင့်ပြီး မကြည့်ရဲခဲ့ပေ။

တစ်ကြိမ်မျှ ကြည့်လိုက်မိသည် နှင့် စူးအာမျက်နှာ မြင်တာနဲ့ မထားခဲ့နိုင်ပဲ ကျင်းဝမ် လျန်ကို ပြန်သွားချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာပြီး ဒေါ်လေး၏ ဒေါသကို နိုးဆွသလို ဖြစ်သွားမှာ ကို စိုးရိမ်ခဲ့မိ၍ ဖြစ်သည် ။ စူးအာ မြင်းလှည်း အနောက်ကနေ ဒူးထောက်လျက် အမီလိုက်လာနေတာကို သိနေလျက်နှင့် မျက်လုံးမှိတ်လျက် ဟန်ထိ ရောက်အောင် ပြန်ခဲ့သော

နေရက်တွေက ကျင်းဝမ် အတွက်လည်း မလွယ်ကူခဲ့ပေ။

လျန်နယ်နိမိတ်ကို လွန်သည် နှင့် ကျင်းဝမ် စူးအာ ပြန်သွားဖို့ နည်းလမ်း တစ်ခုကို တွေးမိခဲ့သဖြင့် စာရေးပြီး စူးအာကို ပေးခဲ့သည်။ စာပါ အကြောင်းအရာအရ ဟန်သို့ ရောက်လျှင် အဆက်အသွယ် မပျက်စေပဲ နဲ့ ကောင်းမွန်တဲ့ လူသားအဖြစ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တည်ဆောက်ဖို့ ပြောကြားထား၏။ အကယ်၍ လျန်နိုင်ငံ၏ ဖခင် ဖြစ်လာလျှင် ကျင်းဝမ်ကို ပြန်ခေါ်ဖို့ ပါ ကျင်းဝမ် ရေးသားထားသည်။

ထိုစာကြောင့်သာ စူးအာက ဒူးထောက်လျက် မြင်းလှည်းကို အမီလိုက်နေရာမှ ရပ်တန့်သွားသော်လည်း အဆက်အသွယ် မပျက်စေဖို့ မှာကြားချက်ကမူ လျန်ကို ရောက်ပြီး ဒုတိယလမှာ ပင် ပျက်ပြယ်သွားခဲ့၏။ ထိုစဉ်က ကျင်းဝမ် တွေးထင်နေခဲ့သည် မှာ စူးအာ ကျင်းဝမ်ကို မေ့လျော့သွားပြီ ဟူ၍ ဖြစ်၏။ နောက်ထပ် လတိုင်း လတိုင်းမှာ လျန်မှ စာလွှာများကို စောင့်ဆိုင်းသော်လည်း လူရမ်းကားလေးထံမှ စာကတော့ တစ်စောင်မှ ရောက်လာခြင်း မရှိတော့ပေ။

ကျင်းဝမ် တစ်နှစ်အကြာထိ စာလွှာများကို ဆက်တိုက် ပေးပို့သော်လည်း တစ်နှစ်အတိမှာ စာလွှာပေးပို့ခြင်းကို ရပ်တန့် လိုက်ရတော့သည်။ ။ ကျင်းဝမ်၏ စာလွှာတွေကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာ ကို မလိုလားသလို ကျင်းဝမ်၏ စာလွှာများက လူရမ်းကားလေး အတွက် အပိုတွေ ဖြစ်နေမှာ ကို မလိုလားသောကြောင့်သာ ဖြစ်၏။

အခုကျတော့ ကျင်းဝမ်ကို ဘာလို့ များ အလိုမကျ မုန်းတီးတဲ့ ဟန်ပန်တွေ ပြန်ဖြစ်နေရာတာလဲ ဆိုတာကို တွေးလေ တွေးလေ အဖြေမထွက်လေ ဖြစ်ရသည်။ ။ အဆက်အသွယ် အရင်ဖြတ်သွားတဲ့ သူက ကျင်းဝမ်ကို ပိုပြီး စိတ်ဆိုးနေရတာလဲ ဆိုတာကို နားမလည်နိုင် ဖြစ်ရ

သည်။

"ဟုတ်တယ် ဒီမျက်လုံးတွေကို ငါအမှတ်မမှားဘူး ဆိုရင် သေချာပေါက် သူ ငါ့ကို မုန်းတီးနေတာပဲ"

တစ်ဦးတည်း တီးတိုး ရေရွတ်လိုက်ရင်းဖြင့် လက်ကျန် ရေနွေးကို တစ်ကြိမ်မျှ မော့သောက်လိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ နောက်တစ်ကြိမ် မီးဖိုခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ပြီးမှ ရေနွေးထည့်ရန် ပြင်သည်။ ။ အိမ်တော်ထိန်းက အနားသို့ ပျာပျာသလဲဖြင့် ရောက် လာပြီး ... လက်ထဲက ရေနွေးခွက်ကို လှမ်းယူတော့ ကျင်းဝမ် လှည့်ကြည့်မိသည်။ ။

"ဦးကြီးထန် အနေမခက်ပါနဲ့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လုပ်ရတာကို နှစ်သက်လို့ ပါ နောက်မှ ဟန်ပြည်က ရေနွေးစပ်ပုံကို သင်ကြားပေးပြီး တော့ အစေခံတွေ လုပ်ပေးတာကို သောက်ပါ့မယ်"

"သခင်လေး ဪ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး သခင်ကြီး"

အရင်တုန်းက သခင်လေး ခေါ်ခဲ့ဖူးတာကို အိမ်တော်ထိန်း ဦးကြီးထန်က နှုတ်ကျိုးနေဟန်ဖြင့် သခင်လေးဟု ခေါ်သည်။ ။ ပြီးမှ မှားယွင်းသွားသော ဟန်ဖြင့် သခင်ကြီးဟု ပြောင်းခေါ်သည်။ ။ ကျင်းဝမ် ပြုံးမိပြန်သည်။ ။ သူ့ထံတွင် သခင်လေးဖြစ်စေ သခင်ကြီး ဖြစ်စေ မထူးသော အကြောင်းတရားက ရှိပြီး ဖြစ်၏။

ဒေါ်လေး၏ စကားအရ ကျင်းဝမ်သာ လက်ထပ်မည် ဆိုလျှင် ဟန်ပြည်သို့ ပြန်လာရမည် ဟူ၍ ဖြစ်၏။ အဆုံးစွန်ထိ တားမြစ်ချက်အရ ဒေါ်လေးမှ ကျင်းဝမ်အား အပျော်ဂေဟာသို့ သွားခွင့်ကိုပါ ပိတ်ပင်ထား၏။ ထို့ကြောင့် ကျင်းဝမ်ထံတွင် သခင်လေးဟု အခေါ်ခံရမည့် သားတစ်ဦး မရှိလာနိုင်ပေ။

"ကိစ္စမရှိပါဘူး ဦးကြီးထန် သခင်လေး ဖြစ်စေ သခင်ကြီး ဖြစ်စေ အရေးမကြီးပါဘူး ဒါပေမဲ့ အိမ်တော်က လူတွေက ပြောင်းသွားတာလား အရင်က လူတွေက ပြန်သွားကြတာလား"

ဦးကြီးထန်က စိတ်မကောင်းသော ဟန်ပန်ဖြင့် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ပြောရခက်ဟန် ရှိနေသည် ။ ကျင်းဝမ် နားလည်စွာဖြင့် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီးမှ သိလိုတာ တစ်ခုကိုသာ မေးလိုက်၏။

"အရင်လူတွေ သူတို့ အိမ်ပြန်သွားတာ မကြာသေးဘူးလား ကြာပြီလား"

"မကြာသေးပါဘူး လပိုင်းလောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်"

"အဲဒီလိုလား ကျွန်တော် သိပြီမို့ ဦးကြီးထန် စိတ်မပူပါနဲ့ "

ကျင်းဝမ် ထိုသို့ ပြောလိုက်သော်လည်း ဦးကြီးထန်က ပြောမှ ဖြစ်မည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်သော ဟန်ဖြင့် မျက်နှာမသာမယာပြုလျက် ဆိုလာသည် ။

"လွန်ခဲ့တဲ့ လပိုင်းက အိမ်တော် အစေခံတွေကို နန်းတော်က မိန်းမစိုးတစ်ဦးက မင်းကြီး အမိန့်နဲ့ လာပြီး လဲလှယ်သွားပါတယ် သခင်ကြီး"

ကျင်းဝမ် အဲဒီအဖြေကို တွေးမိပြီးသားမို့ ရေနွေးကို ဆူအောင်တည်ဖို့ ပြင်ဆင်နေရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည် ။ ကျင်းဝမ်အတွက် လျန်တွင် ရှားပါးလှသော ဆွေမျိုးများ လို လူသားတွေကို နှင်ထုတ်ပြီး သူလိုသလို အစေခံတွေ လဲလှယ်လိုက်တာက ကျင်းဝမ်အပေါ်မှာ ထိပါးစေခြင်း တစ်ခု ဖြစ်သည် ။

"ဦးကြီးထန် အစေခံတွေကို သင့်တင့်တဲ့ ထောက်ပံ့မှု ပေးလိုက်ရဲ့

လား"

"အဲဒီလို ဆိုရင်တောင် တချို့လူတွေက သွားနေဖို့ နေရာမရှိကြဘူး သခင်ကြီး"

"ကောင်းပြီ အိမ်ပြန်ဖို့ မရှိတဲ့ လူတွေကို ပြန်ခေါ်လိုက်ပါ အိမ်ပြန်နိုင် တဲ့ သူတွေကို စီးပွားရေး တစ်ခုခု အတွက် အဆင်ပြေစေနိုင်တဲ့ အထိ ထောက်ပံ့ပေးလိုက်ပါ"

ရေနွေးအငွေ့ဝေလာတာကြောင့် လက်ဖက်ခြောက်ကို တစ်ခုချင်း သေချာထည့်နေရင်းမှ ကျင်းဝမ် ပြောလိုက်မိသည်။ ။ နောက်မှ သတိတရ ဖြင့် ဦးကြီးထန်အား ငဲ့ကြည့်လိုက်ပြီး သတိရလိုက်သော တစ်ဦးကို မေးလိုက်သည်။ ။

"ရှောင်ရှို့သေးလား အဲကလေး အခုဆိုရင် ဆယ့်ခြောက်နှစ်တော့ ရှိလောက်ပြီ"

"ရှောင်ရှို့က သွားနေစရာ မရှိတော့ မင်းကြီး အမိန့်ကိုလည်း ကြောက်တာနဲ့ မြို့တော်လမ်းမှာ အိမ်ခြေယာမဲ့တွေနဲ့ သွားပြီး နေနေပါတယ်"

"သူက မိန်းကလေးလေ ဒါက မသင့်တော်ဘူး မနက်ဖြန် မနက် လင်းတာနဲ့ သွားခေါ်လိုက်ပါ ဆယ့်ခြောက်နှစ် ဆိုတော့ မငယ်တော့ဘူး သူလည်း သင့်တင့်တဲ့ ပညာတွေ သင်သင့်တယ် သူ့ကို ကျွန်တော့်အနား မှာ ထားလိုက်ပါ တကယ်လို့ သာ မိန်းကလေး တစ်ယောက်က ဘာပညာမှ မတတ်ဘူး ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကောင်းမွန်တဲ့ အိမ်ထောင်ဖက် ရနိုင်မလဲ"

"ကောင်းပါပြီ သခင်ကြီး"

အရင် ဆယ်နှစ်ကျော်က လမ်းပေါ်တွင် အရိုက်ခံနေရသော ထိုကလေးငယ်လေးကို အိမ်ခေါ်လာတော့ ထိုကလေးလေးက ကျင်းဝမ်၏ စံအိမ်တော်တွင် လက်တိုလက်တောင်း ခိုင်း၍ ကောင်းခဲ့သော ကလေးမငယ်လေး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည် ။ အခုဆိုရင် ဆယ့်ခြောက်နှစ် ဆိုတော့ မငယ်တော့ဘူး ဆိုရမည်။

"ဦးကြီးထန် ကျွန်တော်လည်း အသက်ကြီး လာပြီ မငယ်တော့ဘူး မဟုတ်လား"

အိမ်တော်ထိန်းက ထိုစကားကို တအံ့တဩဖြင့် နားထောင်ပြီး နားမလည်သလို မျက်နှာလွဲသည် ။ ပြီးမှ အိမ်တော်ထိန်းက ကျင်းဝမ်အား သတိတရဖြင့် မေးလာ၏။

"သခင်ကြီး အရင်လိုပဲ ညဦးပိုင်း ရေနွေးချိုးဦးမှာ ပါလား"

"ဟုတ်တယ် မပူလွန်းမအေးလွန်း ပြီးတော့ ရေနွေးနဲ့ ရေအေးစပ်တာ မဟုတ်ပဲနဲ့ ရေနွေးချည်းကိုပဲ အအေးခံထားပြီး ချိုးလို့ ရတဲ့ အချိန်ကျမှ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်လိုက်ပါ"

ရေချိုးတဲ့ အချိန်မှာ ရေနွေးနဲ့ ရေအေးစပ်ရာမှ ရလာသော အနံ့ကို တခြားသော သူများက မသိပါဘူး နားမလည်ပါဘူးဟု ဆိုချင်ဆိုကြလိမ့်မည်။ ကျင်းဝမ်ကတော့ ထိုအနံ့ကို မုန်းလေသည် ။ ပင်မအိမ်တော်မှ တစ်ဆင့် အိပ်ဆောင်ရှိသော အိမ်တော်သို့ လှမ်းဝင်လာခဲ့သည့် လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ကျင်းဝမ် ကိုယ်တိုင် စိုက်ထားခဲ့သော ပန်းပင်တို့ က မညှိုးမနွမ်းပဲ ရှိနေ၍ ကျေနပ်မိသည် ။

ယခုလည်း ဟန်မှ အပြန်တွင် ယူလာသော ပန်းပင်တို့ ကို စိုက်ပျိုးရန် ထည့်ယူလာသေးသည် ။ အိပ်ဆောင်အိမ်တော်သို့ မဝင်မီ အရှေ့တွင် ရှိသော မိုးမခပင် နှစ်ပင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိတော့ ကျင်းဝမ် မ

ကြည့်လိုက်သင့်ဘူးဟု တွေးထင်မိသည် ။ ထိုမိုးမခပင် နှစ်ပင်အောက်တွင် ကျင်းဝမ် နေ့စဉ် နေ့တိုင်း သိုင်းပညာ လေ့ကျင့်ခဲ့သည် ။ ယခုတော့ထိုသို့ ပြုလုပ်၍ မရတော့ပေ။ အကယ်၍ သာ အင်အားသုံး၍ သိုင်းပညာကို လေ့ကျင့်မည် ဆိုပါက တစ်ကြိမ်ပျက်စီးသွားသော သွေးကြောတွေ ဖောက်ပြန်ကာ နှလုံးသို့ ထိပြီး ကျင်းဝမ် တစ်သက်လုံး လူမမာ ဖြစ်ရတော့မည်။ ဒါကို သိုင်းပညာ ဖျက်ဆီး ခံထားရသူတိုင်း သိနားလည်၏။ ပိုမိုဆိုးဝါးသည် က သိုင်းပညာကို ထပ်မံလေ့ကျင့်ရန် ခန္ဓာကိုယ်က မသင့်တော်တော့ခြင်းသာ ဖြစ်သည် ။ သိုင်းကွက်များကို သိနားလည်သည့်တိုင် မလှုပ်ရှားနိုင်တော့ခြင်းပင် ဖြစ်သည် ။

လျန်နိုင်ငံကို ရောက်လာဖို့ အရင်းနှီးက တခြားတစ်ပါးသော သိုင်းသမားများ အဖို့ မထိုက်တန်ဟု တွေးကြမည် ဖြစ်သော်လည်း အမတ်တစ်ဦးသာ ဖြစ်သည့် ကျင်းဝမ် အတွက်မူ ထိုက်တန်သည် ဟု သာ ဆိုချင်သည် ။ အိပ်ဆောင်အိမ်တော် အတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်ပြီးမှ အဝတ်တွေ ရှိနေသော စင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။ အစိမ်း၊ အဝါ၊ အနီတောက်ပသည့် အရောင်စုံလှသော ဝတ်ရုံတို့ က သေသပ်စွာဖြင့် တည်ရှိနေသည် ။

ကြည့်ရတာ မယ်တော် လီဟွာက ဒါကို စီမံပေးခဲ့တယ် ဆိုတာ ပြေးကြည့်ရန်မလိုပဲ ကျင်းဝမ် နားလည်လိုက်သည် ။ သို့သော် မယ်တော် လီဟွာ နှစ်သက်သော အရောင်နှင့် ကျင်းဝမ် နှစ်သက်သော အရောင်က ကွာခြားတယ် ဆိုတာကို အစ်မတော် လီဟွာက မေ့လျော့သွားဟန် တူ၏။

ထိုစင်မှ ဝတ်ရုံတို့ ကို တစ်ထည်ချင်း ဖယ်ရှားလိုက်ပြီး ဟန်ပြည်က ပါလာသော ဝတ်ရုံတို့ ကို အစားထိုးလိုက်သည် ။ အပြာရောင်၊ အညို

ရောင်၊ စသဖြင့် အရောင်ဖျော့များ နှင့် ဝတ်ရုံတို့ ကမှ ကျင်းဝမ်း၏ နှစ်သက်ခံရသော ဝတ်ရုံများ ဖြစ်သည် ။ အထူးသဖြင့် ဒါတွေကို ထောင်ထောင်က လက်ဖြင့် ကိုယ်တိုင် သီချုပ်ထားပေးခြင်းကြောင့် ပိုမြတ်နိုး၏။

အနားကွပ် သီးသန့်ကိုမူ ဒေါ်လေးကိုယ်တိုင် သီချုပ်ပေးတတ်သည်လည်း ရှိခြင်းကြောင့် ပစ်ရက်သည် ဆိုတာ မရှိနိုင်ခြင်းလည်း ဖြစ်သည် ။ ထိုသို့ သေချာတွေးကြည့်လျှင် ကျင်းဝမ်းအတွက် ဒေါ်လေးက ဖခင်လို တစ်သွယ် ထောင်ထောင်က မိခင်လို တစ်မျိုး မျိုးစုံ ချစ်ခြင်း ခံနေရပါလျက်နှင့် ကျင်းဝမ်း ဘာကြောင့်များ လျန်ကို ပြန်လာရတာလဲ ဆိုတာကို ကိုယ်တိုင်တောင် နားမလည်နိုင်သလို ခံစားလိုက်ရသည် ။

အိပ်ဆောင်အတွင်းရှိ စာကြည့်ခန်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်တော့ ဓားစင်တချို့ကို တွေ့မြင်လိုက်ရတော့ အစ်မတော် လီဟွာက ကျင်းဝမ်း သိုင်းပညာကို အသုံးပြု၍ မရတော့မှန်း မသိတာကို သတိထားလိုက်မိသည် ။ သို့သော် အပြင်တွင် ရှိနေသော အစောင့်ငယ်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

"လာကြစမ်း"

"အမတ်မင်း မိန့်ကြားပါ"

စာကြည့်ဆောင် အတွင်းသို့ ပြေးဝင် လာပြီး ဆိုတော့ ကျင်းဝမ်း ဓားတွေ ရှိနေသော စင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ပြီးမှ အမိန့်ပေး ပြောဆိုလိုက်သည် ။

"ဒီက လက်နက်တွေ အားလုံးကို အိမ်တော်အပြင်ကို ပို့လိုက်ပါ မလိုတော့ဘူး"

"အမတ်မင်း ဒါတွေက မယ်တော်ကြီးကိုယ်တိုင်"

"ဘယ်သူပေးထားတာ ဖြစ်ဖြစ် ငါ့အတွက် မလိုတော့ဘူး အိမ်တော်

အပြင်ကို ပို့လိုက်ပါ။"

"ကောင်းပါပြီ"

ထိုသို့ ကျင်းဝမ် စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်အောင် ကိုယ်တိုင် ပြန်ပြီး စီမံနေရတာကို တွေးမိတော့ ဟန်ပြည်မှာ တုန်းက ဒေါ်လေး ကိုယ်တိုင် သိုင်းပညာကို ဖျက်ဆီးလိုက်ပြီး နောက်ရက်နီးလာတော့ နန်းဆောင်တစ်ခုလုံးတွင် လက်နက် တစ်ခုမှ မထားရှိပဲ ဖယ်ရှားဖို့ ကို ထောင်ထောင် ကိုယ်တိုင် လုပ်ပေးထားတာကို သတိရမိသည်။ ။ အမှန်တကယ်ဆို ထောင်ထောင်နှင့် ဒေါ်လေးကမှ ကျင်းဝမ်၏ စိတ်ရင်းကို နားလည်နိုင်သူတွေ ဖြစ်သည်။ ။

ကျင်းဝမ် နှစ်သက်သည့် အရောင်ကို ထောင်ထောင် နားလည်သည်။ ။ ကျင်းဝမ် ဖြစ်ချင်သော ဆန္ဒတို့ ကို ဒေါ်လေးက သိသည်။ ။ ကျင်းဝမ် ပန်းတွေ နှစ်သက်တာကို ထောင်ထောင်သိပြီး မမွေးလွန်းသော ပန်းပင်တွေကို နန်းဆောင်မှာ စိုက်ပျိုးရန် ရှာဖွေပေးသည်။ ။ ကျင်းဝမ် တစ်ဦးတည်း နေတတ်တာကို ဒေါ်လေးက သိနားလည်ပြီး ကျင်းဝမ်၏ နန်းဆောင်အား တားမြစ်နန်းဆောင် အဖြစ် နန်းတွင်း အပျိုတော်များကိုပင် မလိုအပ်လျှင် ဖြတ်လျှောက်ခွင့် မပြုရန် ပိတ်ပင်ထားပေးခဲ့၏။ ဒီလို မိဘနှစ်ပါးကို ထားရစ်ခဲ့ဖို့ ကျင်းဝမ် သတ္တိကြီးမားခဲ့ရသည်။ ။

သက်ပြင်းဖွဖွကို ချလိုက်ပြီး အနည်းငယ် အေးသွားပြီ ဖြစ်သည့် ရေနွေးခွက်ကို ချထားလိုက်ကာ ထွက်လာသော လကွေးကွေးလေးကို မော့ကြည့်မိသည်။ ။ တစ်ခါတလေတော့ ဒေါ်လေးကို မတရားဘူးဟု ကျင်းဝမ် တွေးထင်မိသည်။ ဒီလို လကွေးလေး သာချိန်ဆို ဒေါ်လေးက ထောင်ထောင် တီးပြသော စောင်းသံကို နားထောင်ပြီး သေရည်အနည်းငယ် သောက်ပြီး ပြုံးရွှင်နေတတ်သည်။ ။ ဒေါ်လေးက ထောင်ထောင် အ

နားမှာ ရှိနေတာကို ဒီလို ကျေနပ် ပျော်ရွှင်တတ်နေလျက်နှင့် ကျင်းဝမ် အား ကြင်ဖော်မရှာဖို့ တားမြစ်ထားသည်။ ။ အကြောင်းရင်း ရှိမည် မှန်သော်လည်း မတရားဘူးဟု ကျင်းဝမ် တွေးထင်မိ၏။

"သခင်ကြီး ရေနွေး အဆင်သင့် ဖြစ်ပါပြီ"

"ကောင်းပြီ"

အိမ်တော်ထိန်းက လာပြီး သတိပေးသဖြင့် ကျင်းဝမ် ရေချိုးခန်း အတွင်းသို့ လှမ်းဝင်ခဲ့လိုက်သည်။ ။ ဒီနေ့ပင် ရောက် လာပြီးမှ နန်းတော် သို့ သွားလိုက်ရသဖြင့် ပြောရလျှင် ကျင်းဝမ် ကိုယ်တွေ လက်တွေ မအီမသာ ဖြစ်နေပြီ။ ။ ထို့ကြောင့် ရေနွေးနွေးနှင့် ချိုးပြီးမှ အနားယူလိုသည်။ ။

အဝတ်တစ်လွှာချင်း ချွတ်လိုက်ပြီးမှ ရေနွေးစည်အတွင်းသို့ အတွင်း သား အင်္ကျီဖြင့် ဝင်စိမ်လိုက်သည်။ ။ ပန်းပွင့် ပန်းဖတ် တချို့ ထည့်ထားသော ရေနွေးစည်အတွင်းသို့ ဝင်စိမ်လိုက်သည် နှင့် နွေးသောရေ၏ ထိတွေ့မှုကြောင့် စိတ်အတွင်း လန်းဆန်းမှု အနည်းငယ်ကို ခံစားလိုက်ရသည်။ ။

အတန်ကြာတဲ့ အထိ ငြိမ်သက်နေမိပြီးမှ မျက်ဝန်းထောင့်မှ လှုပ်ရှားမှုကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရ၍ မီးထွန်းထားသော ဖယောင်းတိုင်ကို ရေဖြင့် ပက်၍ ငြိမ်းလိုက်သည်။ ။ ရေချိုးခန်းအတွင်း အမှောင်ကျသွားမှ လှုပ်ရှားမှုက ကျင်းဝမ်နှင့် ပိုပြီး နီးကပ်လာတာကို ခံစားသိရှိလိုက်သည်။ ။ သိုင်းပညာ မရှိတော့သော်လည်း အာရုံခံနိုင်မှုက လျော့ပါးသွားခြင်း မရှိတာကြောင့် ကျင်းဝမ် အနားသို့ နီးကပ်လာသည့် ထိုလူ၏ လှုပ်ရှားမှု တစ်ခုချင်းစီအား လိုက်ပြီး အာရုံခံနိုင်သေးသည်။ ။

ဘယ်ဘက်ကနေ ရွေ့လျား လာပြီး ဘယ်ဘက်ခြေထောက်ကို ပိုပြီး အားပြုထား၏။ ညင်သာသော လှုပ်ရှားမှုအရ သိုင်းပညာအဆင့်က မြင့်

မားမှန်း သိသာသည်။ ။ ပြီးတော့ သူတစ်ပါး အိမ်ကို ဝင် လာပြီး ကြောက်
ရွံ့ခြင်း မရှိသည့်အပြင် အိမ်တော်၏ အနေအထားကို အကျွမ်းဝင်နေ
ခြင်းက ကျင်းဝမ်းကို သိသောသူ ဖြစ်နိုင်သည်။ ။

မကြောက်ဘူး။ အိမ်တော်ကို အကျွမ်းဝင်ပြီး လူတွေ မသိအောင်
လာတယ် ဆိုခြင်းအရ ထိုသူက လူအများ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်စေနိုင်
သော သူ ဖြစ်နိုင်သေးသည်။ ။ နောက်ဆုံးအချက်အရ ကျင်းဝမ်း ရေစည်
အတွင်းမှ ထရပ်လိုက်ပြီး အတွင်းအင်္ကျီစိုနေသော အပေါ်မှ အပေါ်ရုံကို
လှမ်းဆွဲကာ ရုံလိုက်သည်။ ။

"စူးအာ မင်းငါ့ဆီကို သူခိုးလို လာဖို့ လိုလို့ လား"
